

DE MOEIAL

V.U. Peter de Koning
adres: Jozef Voetlaan 30, 2100 Deurne.
redactie: Gebouw Y', Pleinlaan 2, 1050 BXL.

Abonnementen: 150 fr. of 500 fr. op rek. nr. 001-1386975-48
met vermelding naam en adres.

Nooit meer hetzelfde

Het heeft geen zin het te ontkennen: er heerst ontmoediging bij de brede achterban van de vredesbeweging. Vrijwel iedereen is ervan overtuigd dat de raketten ook in ons land zullen worden geplaatst. Enkel het tijdstip en de modaliteiten van de plaatsing vormen nog het onderwerp van een hoogst verwarde discussie tussen ministers die verstrikt raken in mekaar tegenstrijdige uitspraken. Het is dan ook niet zo wonderlijk dat slechts weinigen enthousiast worden bij het idee van een nieuwe anti-rakettenbetoging. Men hoort steeds vaker de verzuiching dat het tijd wordt voor 'andere' en 'hardere' acties, waarbij dan erg vaag verwezen wordt naar technieken van burgerlijke ongehoorzaamheid, geweldloze blokkades en dergelijke. Bij gebrek aan perspectieven beginnen sommigen het ganse engagement van de vredesbeweging in vraag te stellen: heeft het massale volksprotest eigenlijk wel tot enige resultaten geleid, hoeft het allemaal nog wel...

Op het eerste zicht is er inderdaad geen reden tot gejuich. Op het moment dat de vredesbewegingen in Europa en de Verenigde Staten een historisch hoogtepunt hebben bereikt en miljoenen op de been weten te brengen wordt de neutronenbom aangemaakt, worden de Euroraketten geplaatst, behaalt Reagan een overweldigende verkiezingsoverwinning, bereikt diens defensiebudget astronomische hoogten, worden 'Star Wars'-voorbereidselen getroffen en zitten de wapenbeheersingonderhandelingen in het slop. Toegegeven, succesvol is anders. Wie nauwkeurig kijkt kan er echter niet omheen dat de vredesbeweging ook wel wat bereikt heeft dat niet mag onderschat worden. In de eerste plaats is er natuurlijk het gegeven dat de Belgische vredesbeweging er toch maar in geslaagd is te beletten dat de kruisraketten hier zonder slag of stoot werden geïnstalleerd. Geen van de ondertekenaars van het 'Navo-dubbelbesluit' had zich hieraan verwacht. Het was voor 1979 immers niet zo vanzelfsprekend dat de publieke opinie zou worden beïnvloed door zulke complexe zaken als wapeniging, modernisering en wapenbeheersing. Op het terrein van de buitenlandse -en defensiepolitiek konden de bewindvoerders hun gang gaan zonder ook maar enige rekenschap te moeten afleggen tegenover de bevolking. Ook al komen de raketten er, het wordt nooit meer zoals het geweest is voor onze excellenties.

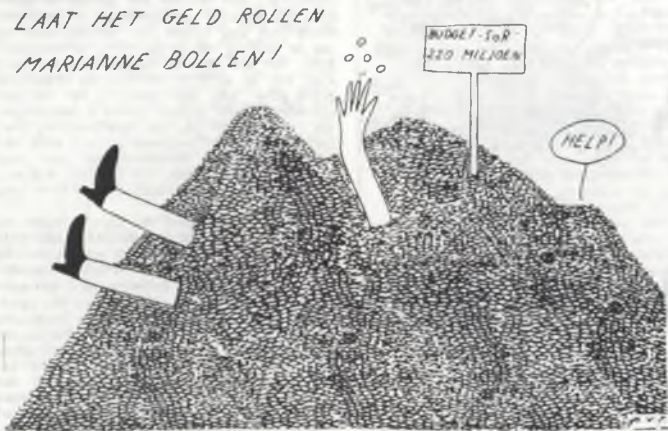
vervolg op blz.2

Verkiezingen Sociale lijst slaat aan

Donderdag 7 februari, een zucht van verlichting vaart door gebouw M. Na de derde stemronde vinden de tellers eindelijk genoeg stemmen terug om de verkiezingen voor de Sociale Raad geldig te verklaren. Zestien kandidaten (plus even veel plaatsvervangers), een uitgebreide campagne en kieslokalen in elke fakulteit, waren nodig om iets meer dan een derde van de studenten (eerstekenners uitgezonderd) naar de stembus te lokken. Niet alleen kan nu opnieuw de Sociale Raad geïnstalleerd worden; voor de eerste maal sinds vele jaren zwaait de Open Lijst (nu de Nieuwe Lijst) hierin niet langer de plak. De huidige verkozenen spreken van een 'progressieve studentenmeerderheid' in de SOR.

Dé overwinnaar in deze verkiezingen is alvast de kersverse Sociale Lijst, die met haar drie kandidaten een eerste, tweede en vierde plaats wist te bereiken. Marianne Bollen glimachte met haar mooie Jettse plaatsvervangster Veronique Koentges, 527 stemmen bijeen. Hiermee behaalde ze zo'n 90 stemmen meer dan haar lijstgenoot Benny Carlé, met als plaatsvervangster de in de Rechten welbekende Ingrid Maes. Ook de derde op de lijst, Emmanuel Boon, werd overtuigend verkozen. Hierdoor zetelt meteen voor het eerst een buitenlandse student (Boon komt uit Ghana) in de SOR. Het succes van de Sociale Lijst kon verwacht worden. Drie meisjes, drie jongens.

haar groot aantal stemmen. Anderzijds is ook zij geen onbekende in de Letteren en Wijsbegeerte en heeft ze persoonlijk een motiverende campagne gevoerd. Een geslaagd duo dus. Naast de uitgedokterde samenstelling van de Sociale Lijst, is er het programma. Door zich op te stellen als de 'linkervleugel van de Open Lijst' wist de Sociale Lijst zich handig te nestelen in het centrum van de aloude tegenstelling Open versus Progressieve Lijst. Links verkondigde de Sociale Lijst progressief te zijn en rechts liet ze de associatie met de vroegere Open Lijst bestaan. Het feit dat Marianne Bollen en Ingrid Maes twee jaar geleden nog als kandidaten van de Open

Geen onbekenden in het wereldje van studentenvertegenwoordigers. Afkomstig uit vijf verschillende fakulteiten. Elektoraal niet slecht bekeken. Benny Carlé heeft zo ongetwijfeld heel wat stemmen uit de Toegepaste Wetenschappen weten aan te trekken. Maar vooral lijkt vast te staan dat zowat alle opgedaagde studenten in Jette gestemd hebben op de populaire Veronique Koentges, de plaatsvervangster van Marianne Bollen. Deze laatste dankt dus voor een belangrijk deel hieraan

Lijst in de SOR zetelden, droeg uiteraard bij tot die dubbelzinnigheid. Bij dit alles wil ik niets afdoen aan het programma van de Sociale Lijst, maar de ervaring leert dat de studenten bij het stemmen veelal zich door andere factoren laten beïnvloeden dan het programma. Trouwens het programma - inhoudelijk wel sterk - bevond zich met zijn nadruk op democratisering en tegelijkertijd concrete werkingspunten, ook tussen

vervolg op blz.2

Inhoud

- Blz. 1 : Een commentaarstukje over de uitslag van de Sociale Raad-verkiezingen. 'Nooit meer hetzelfde', over de invloed van de vredesbeweging.
- Blz. 2 : Vervolgspelletje van blz. 1 + een aanklacht tegen de hiërarchie.
- Blz. 3 : Een reportage over de cafés rond de VUB.
- Blz. 4+5 : Vredeskrant met o.a. interviews met rektor en politoloog Niezing, een artikel over propaganda en de programmatie van de vredeslessen.
- Blz. 6 : Een reisverhaal vanuit het verre Berlijn.
- Blz. 7 : Arbeid adelt? Jaap Kruithof, zondermeer.
- Blz. 8 : Agenda, Uit in Brussel, aankondigingen.

Vredesweek

De weggeschopte raket is het embleem van de vredesweek aan de VUB. Naar aanleiding van deze week publiceert de Moeial op de blz.4-5 artikels omtrent de vredesproblematiek. Dit gebeurde in samenwerking met VAKA-VUB. Guy Riems, Ronny Van Rossem, Philip Castelain, Saskia Schoofs zorgden voor de nodige proza. Ook 'Nooit meer hetzelfde' behoort tot deze artikelreeks. Op blz. 8 staan de vredesactiviteiten mooi op een rijtje.

Deze keer dus geen Kultuurkrant. De Dienst Kultuur meldde ons botweg: "dat er niets gebeurt..." Allenszins brengen we met het 'vredesgedeelte' zeker geen 'ersatz'lektuur. In tegendeel!

AANKLACHT TEGEN DE HIËRARCHIE

Macht, gezag, hiërarchie, autoriteit. Elementaire eigenschappen van de grote maatschappij. We worden er dagelijks mee gekonfronteerd. In de familie, de kleinste werkring, in onze studentengemeenschap, ...tja, waar niet eigenlijk ?? Een protest tegen deze hiërarchie waaraan iedereen meewerkt, dat onderdrukking en fundamentele ongelijkheid in stand houdt, is dan ook op zijn plaats.

De academische hiërarchie berust op het verschil tussen weten en niet-weten, en de daartussen liggende graden van enig-weten. Er zijn dus degenen die weten, vervolgens zij die iets weten en ten slotte zij die weinig of niets weten. (Epistemon) Hierop stoelt de -te bestrijden- ongelijkheid tussen docenten, assistenten en studenten. Dat objectieve weten wordt bepaald door diegenen die menen het zelf te bezitten : de professoren. Zij geven zichzelf het statuut van de (al-)wetenden. Zij bepalen in fakulteitsvergaderingen welke studenten die er enigszins in geslaagd zijn een vorm van weten te verwerven, in aanmerking komen om assistent te worden. Deze studenten krijgen zo de gelegenheid zich te verheffen tot het nivo van de objectieve kennis, om dan eventueel zelf professor te worden. Daaruit vloeit de hele autoritaire beheersstructuur van onze universiteiten voort, weet de Duits-Gentse filosoof Rudolf Boehm. Boehm vervolgt : "De autoritaire positie van de professor beantwoordt volstrekt aan het uiteraard ondemokratische karakter van het objectieve weten. Wat de professor objectief weet, kan door geen andere autoriteit of een groot aantal andere personen ook bestreden worden. Hier is geen besluitvorming mogelijk tussen meerderheid tegen minderheid." Hij besluit : "De beste student is de bandrekorder. Want die kan volstrekt akkuraat de objectieve kennis, door de professor verkondigd, bewaren en reproducieren op het examen, waardoor de bekwaamheid die verworven is door het opnemen van deze kennis, bewezen wordt. Het moet letterlijk gebeuren want elke eigen gedachte, elke eigen vraagstelling, elke persoonlijke bedenking is een afwijking van het objectief vastgestelde en is bovendien beïnvloed door de persoonlijke psychologie van de student, die misschien wel mogelijkheden heeft." Hier zitten we reeds met het gevolg van de autoritaire-hiërarchische structuur : de student die de papegaaienwerk moet afleveren. Maar kijken we verder. In de realiteit leveren de niet-wetenden (voor een goed begrip : de studenten) het basis-

werk voor de wetenden !! In skripties, taken seminars of hoe het kind ook wordt gedoopt, wordt de student -onder wetenschappelijke begeleiding- vriendelijk verzocht (=opgelegd) allerlei vindbare en onvindbare gegevens te verzamelen en te verwerken tot een leesbare brij. De assistent sleetert de beste (?) werken, gooit snel nog wat puntjes rond, verbetert waar kan en levert in bij de professor. De professor leest, uit ervaring, dit alles diagonaal door, plakt wat stukjes aan elkaar en loopt naar de drukker : weer een publikatie. De rol van de assistent hierin is zeer dubbelzinnig. De assistenten behoren tot een pure paria-klasse : meeheulen met de wetenden, de studenten sussen, profiteren van beiden. Hun betrachting is prof worden. De hiërarchie verder zetten. Daarvoor werken ze als slaafjes in de schaduw van hun grote betrachting : de professorenzettel in een apart buro met een koffiezetapparaat en misschien -als ze oud genoeg zijn- een eigen sekretaresse. Zo baart het systeem zijn opvolgers. (Wanneer benoemingen op komst zijn barst de pleuris uit, dat kun je wel gissen!) Is die zucht naar macht, en tegelijkertijd de onderdrukking van anderen, ons dan aangeboren ? Inderdaad vanaf het eerste levenslicht worden we door de omgeving gekonditioneerd om op de voorbestemde paden te lopen in de uitgestippelde rangronde. Diegenen die hierop (slechts) reageren worden genegeerd, gekleineerd, gekriminaliseerd. (cfr. de anarchistebetoging, totaalwiegaraars,...) Van jongsaf zitten we vastgeroest in een hiërarchisch stelsel. De relatie ouders-kind, leerkracht-leerling, werkgever-werknemer, prof-student en man-vrouw zijn hiervan stuk voor stuk voorbeelden. Merkwaardig aan deze situatie is het element omkering : de assistent wordt prof, de zoon wordt vader, ... Boehm zegt over deze laatste relatie : "...het komische is dat de vader altijd zegveert : de over de vader zegveernde zoon is de zoon die zichzelf tot vader heeft gemaakt." Door de kollektieve opvoeding en instudering in het hiërarchisch denken en handelen

in verschillende geleidingen van onze maatschappij verzekert men zich van het feit dat de gewone burger een maatschappelijke orde van autoriteit en hiërarchie onderschrijft. Bijvoorbeeld dat die burger het militarisme als evident beschouwt. Bepaalde instrumenten helpen dit verzeuken. Zo is het examensysteem de rijksmacht van de universiteit. De rijksmacht komt op gepaste tijd tussen om duidelijk te maken waaraan de burger zich heeft te houden. Het examensysteem is evenzeer een afdreigmiddel. Het laat zien hoe ver de autoriteit ingrijpt, niet fysiek zoals de rijksmacht, maar psychologisch. Het verdedigt de bestaande hiërarchie. Mensen dresseren dieren tot gewillige, tamme luistreraars. Ze kunnen hun agressie erop botvieren. Uiteindelijk dresseren mensen mensen tot tamme volgelingen, tot brave paarden die over knikkers kunnen lopen. Ze kunnen hun agressie erop botvieren. De dressuur behoort tot onze maatschappij. Het enige gevaar schuilt in het feit dat afgerichte beesten slechts één iemand volzaam zijn.

Angèle Auctor

Verkiezingen

vervolg van blz.1

de twee lijsten in. Zo'n beetje het beste van alle twee. Een te verwachten overwinning voor de Sociale Lijst dus. Dit succes is ook de verklaring voor de zwakke resultaten van de twee andere lijsten, de Nieuwe en de Progressieve. Deze laatste blijft blijkbaar afschrikken door haar MLB-sigatuur, zodat de Sociale Lijst voor heel wat studenten een redelijk alternatief bood. De Progressieve Lijst voerde klassiek een zeer uitgebreide campagne. Dit kon echter niet voorkomen dat Martine Van de Velde, die de meeste stemmen haalde op deze lijst, juist 13 stemmen te kort kwam om het zo begeerde plaatsje in de SOR te bekomen. De Progressieve Lijst is dus andermaal niet vertegenwoordigd. Tegen de verwachtingen in werden van de Nieuwe Lijst maar twee van de zes kandidaten verkozen. De Open Lijst, waarvan deze Nieuwe Lijst het verlengde is, heeft verschillende jaren achtereen zes verkozen in de SOR gehad. De Sociale Lijst heeft hier duidelijk verandering in gebracht. Christiara Bollen (geen familie van Marianne) haalde iets minder stemmen dan Benny Carlé en de praeses van de HILOK, Dirk De Cock, werd ook verkozen dank zij de massale steun van zijn fakulteit. De Nieuwe Lijst miktte overigens zoals steeds vooral op haar achterban in de kringen. Minder geslaagd ditmaal, nietwaar "Tuur", "Vark" en "Schaaf"? Laatste verkoze is Alain Isaac, de kandidaat van de ALS. Deze zal er alvast geen spijt van hebben los van de Progressieve Lijst opgekomen te zijn. Het kan verwonder-

UITSLAG VERKIEZINGEN SOR

- Marianne Bollen-Veronique Koentges (SL) 527 stemmen
 - Benny Carlé-Ingrid Maes (SL) 438 stemmen
 - Christiane Bollen-Jozef Vandekerckhove (NL) 420 stemmen
 - Emmanuel Boon-Herwig Bruyninx (SL) 386 stemmen
 - Dirk De Cock-Luc Mathieu (NL) 347 stemmen
 - Alain Isaac-Stefaan Todts (ALS) 324 stemmen
-
- Martine Van de Velde-Alain De Jonghe (PL) 311 stemmen
 - Luc Bosman-Marc Valkenborg (NL) 304 stemmen
 - Tom Van den Broeck-Roland De Muyck (PL) 288 stemmen
 - Philip Speelmans-Ingrid Lieten (NL) 268 stemmen
 - Frank Wauters-Piet Gerris 253 stemmen
 - Catherina Vantomme-Rudiger De Schouwer (NL) 242 stemmen
 - Gio Canini-Manuel Delafortrie (O) 233 stemmen
 - Bart Henckaerts-Peter Van Rompaey (PL) 213 stemmen
 - Len Lavens-Matthias Sileghem (O) 140 stemmen
- 1516 studenten kwamen stemmen
kworum: 1414

ing wekken dat de weinig actieve ALS meer stemmen in de wacht sleept dan de toch wel alomvatterende MLB. Hun programma was nochtans hetzelfde en van de toehangers in de Plug alleen kan Isaac het toch ook niet hebben. Het kan toch geen toeval zijn dat de Progressieve Lijst jaar op jaar uit de boot blijft vallen. Hoedanook, net de Sociale Lijst en de ALS-verkoze heeft de SOR nu een 'progressieve studentenmeerderheid'. Dit zou in de praktijk betekenen: tot einde '85 geen prijsstijgingen en toch een verdere uitbouw vzw de sociale sektor. We wachten af tot juni, als de begroting gestemd wordt.

G.Y.

Nooit meer hetzelfde

vervolg van blz.1

En zo komen we dan bij de tweede en volgens mij belangrijkste verwezenlijking van de vredesbeweging. Voor het eerst in de naoorlogse periode werd een heel brede discussie op gang gebracht over de fundamentele van ons veiligheids- en defensiebeleid. Het is inderdaad een zeer nieuw verschijnsel dat in de media, in het parlement binnen de politieke partijen, fundamentele vragen worden gesteld over het nut van de veiligheidsbeleid, steunende op nucleaire afschrikking, waarvan de ultieme konsekwentie inhoudt dat men bereid is datgene te vernietigen dat men geacht wordt te verdedigen. Wie er de Parlementaire Handelingen van pakweg de jaren zestig erop naleest staat verstand over de onbezorgdheid waarmee toen over zaken als kernbepanning werd gedacht. Tot voor kort bestond er in dit land, net zoals bij de andere bondgenoten, een duidelijke consensus over de partijgrenzen heen omtrent de Navo-verbintenissen, de noodzaak van nucleaire afschrikking en de oriëntatie van het buitenlandse beleid op dat van de Verenigde Staten. Het feit dat vandaag een meerderheid van de publieke opinie en belangrijke politieke krachten zich niet langer zomaar neerleggen bij alles wat binnen het Pentagone of het Atlantisch Bondgenootschap wordt bedisseld, heeft alles te maken met het bestaan van een sterke en dynamische vredesbeweging. Wanneer later de balans zal worden opgemaakt van het vrede-activisme van de tachtiger jaren, zou het wel eens kunnen dat dit doorbreken van de stilzittende consensus omtrent het veiligheidsbeleid en van het taboe dat rustte op nucleaire afschrikking, zwaarder doorweegt dan de plaatsing van een aantal kruisraketten. Veel van de ontmoediging bij de achterban

Uit de Groenen

van de vredesbeweging heeft te maken met een overschatting van de werking en het democratisch potentieel van het politieke bedrijf. Vermeedelijk was voor veel mensen de deelname aan een anti-rakettenbetoging

de eerste kennismaking met politiek aktivisme. Bij hen bestond dan ook de verwachting dat massaal volksprotest vrijwel onmiddellijk zou leiden tot een verandering van de houding van de politieke bewindvoerders. Men was iets te goedgegelovig ten aanzien van de werking van een parlementaire democratie. Wie vertrouwd is met de geschiedenis van andere sociale bewegingen (de arbeiderstrijd, de taalkwestie, het feminisme, de milieubeweging,...) weet dat maatschappelijke veranderingen een zaak zijn van lange adem, van kleine stapjes, van wisselende nederlagen en overwinningen zijn. Het is dan ook goed de strijd tegen de plaatsing van nieuwe kernraketten tot zijn ware dimensies te herleiden en slechts te zien als een eerste stap in een veelomvattender en langdurige campagne voor een meer vreedzame wereld. Er zijn zo'n 60 000 kernwapens op de wereld, er worden chemische en konventionele massavernietigingswapens aangemaakt, de ruimte wordt gemilitariseerd we zitten met een veiligheidsbeleid dat steunt op fundamentele kontradikties, met vijandbeelden die zichzelf al lang hebben overleefd, met een wereldwijde wapenhandel waarin ook België een voorname plaats inneemt, met talloze konflikthaarden in de Derde Wereld... Dat alles zijn zaken waar de vredesbeweging zich in de toekomst op kan richten en mensen kan rond mobiliseren. Het is dan ook wat kortzichtig om zich na de eventuele plaatsing van 48 kruisraketten te wentelen in ontmoediging en zelfbeklag. Er is echt geen reden om te twifelen aan de zin van een verder engagement in de vredesbeweging...

Patrick Stouthuyzen, dienst Polemologie.

Dacht u werkelijk dat we hier iets gingen zetten ?

Cafés rond de VUB

Café, of voor de taalzuiveraars "koffiehuis", zo vertrouwde ons de heer van Dale toe, is een openbaar lokaal waar men zowel koffie en thee als bier, sterke dranken en likeuren kan verkrijgen en gebruiken. Wij zijn natuurlijk de laatsten om de kennis van de eerbiedwaardige meneer van Dale in twijfel te trekken en we erkennen grif de geweldige betekenis die zijn inventariërende roman "Groot Woordenboek der Nederlandse Taal" (waarvan het plot ons nog steeds niet duidelijk is) voor ons taalgebied heeft maar het moest ons van het hart dat zijn definitie van het woordje café wel heel erg schraal is t.o.v. de werkelijkheid.

Natuurlijk, de heer van Dale heeft een heel aanvaardbaar ekskuus; voor wie zulke dikke boeken schrijft blijft maar weinig tijd over om regelmatig in cafes te vertoeven. Bovendien is het niet makkelijk om een algemeen etiket te kleven op een zo gedifferentieerd verschijnsel. Men kan bijna stellen dat er even veel soorten zijn als er cafes zelf bestaan. Er zijn gewone cafes en er zijn buurtcafes, er zijn theehuizen met standing waar dames op leeftijdig gezellig kunnen roddelen en er zijn groezelige kroegen waar schippers kunnen opscheppen over hun reizen, er bestaan mlkbars en en V.I.P.-clubs, er zijn arabische cafes waar de goede muselman zijn dagelijkse muntthee nuttigt en er zijn franse bistros waar je alles kan eten. Je kan geen café zo gek bedenken of het bestaat wel ergens. En natuurlijk zijn er ook de studentencafes waar wij, of wat dacht je na zo'n inleiding, het nu over zullen hebben.

Het is beëind dat de de keuze voor de V.U.B.-student in vergelijking met de kollega's uit Leuven, eerder klein is. Een tocht rond de unifgebouwen en een vrij eenvoudige rekensom leerde ons dat er maar zes echte vlaamstalige studentencafes zijn. We hebben ze allemaal bezocht en er een korte babbel gehad met de man achter de tapkraan. Een verslag zonder dat we daarom waarderingssterren uitdelen.

Kultuurkaffee

De tocht ving aan in de trekpleister voor de kampusbewoner : het KK. Voor menig student is dit etablissement gekend vanwege de vele activiteiten die erin plaats vinden. Het publiek, soms professoren, soms assistenten, soms ander VUB-personeel, studenten, krakers, gefrustreerde kunstenaars zorgt voor een bonte permanentie van lll. 's morgens tot lu. des nachts. Indien je geen bezwaren hebt tegen een Oostblok-achtige, Engelse bediening kan je hier je kraag volgiën tegen twintig frank per pint. Honden van alle formaat en verschillende dressuren kan je hier ook aantreffen, de katten blijven (gelukkig) buiten. Al bij al is het hier nog niet zo ongezellig en indien je wat relaties wil onderhouden en informatie 'uit de wandelgangen' wil winnen vind je aan de toog geneg individuen die als ze genoeg gedronken hebben je alles in (drank-) geuren en kleuren vertellen. Geregeld kan je hier concerten meemaken die kunnen gaan van free-jazz tot folk. Tussen de middag kan je hier boterhammen krijgen, die steeds krakend vers en niet te versmaden zijn.

Al wie van voor 1981 op deze kampus rondhangt begrijpt welke plaats dit 'trefcentrum' innneemt : een binnenhuiskaffee voor de kampusbewoners en de kraker uit omstreken. Tegenwoordig doet het ook nog dienst als nakaartplaats van talrijke vergaderingen uit gebouw Y'. Kort gezegd : al wie bu gestaard is op het kafeteria, die zich verveeld 's avonds en niet te ver wil gaan en uitsluitend in een Vlaamstalig studenten milieu wil vertoeven hoeft niet te aarzelen om zich hierheen te begeven.

DE FACULTY.

De faculty, de naam hoeft weinig uitleg, betaalt al een tiental jaren en is zodoende samen met de campus Defenveld volwassen geworden. Het café dat het grootste is van al die rond de campus, is juist door de overvloed aan ruimte en door de permanente aanwezigheid van een disco-bar, gekozen tot de pleisterplaats van de echte fuifnummers. 's Avonds heerst er in de faculty een T.D.-sfeer waar leden van verschillende studentenkringen uitgelaten zingen en dansen.

De broers Schandevijl, de uitbaters hebben zelfs jarenlang op de V.U.B. gestudeerd, een periode waar ze naast hun diploma kinetherapie ook goede herinneringen aan de faculty overhielden. Toen na hun studies bleek dat de vraag naar kinetherapeuten niet bijzonder groot meer was en

de mogelijkheid zich bood om de faculty over te nemen werd niet lang getwijfeld. Beter je oude stamkroeg open houden dan aan het doplokaal te gaan aanschuiven moeten beide broers gedacht hebben en sinds februari vorig jaar staan zij nu aan het roer van de faculty. Het café gaat 's morgens om 10u open en sluit als de laatste man de deur achter zich toetrekt. Normaal is dit niet toegelaten van de gemeente Ouderghem heeft 3u als sluitingsuur voor cafes ingesteld. Het pintje dat je in de faculty aan 25 fr kunt krijgen is er één van Primus. Bovendien kan je er croque-monsieus en lasagnes eten. Voor spaghetti is er nog geen akkommodatie maar daar komt verandering in als er tijdens de komende paasvakantie een keuken achter de toog zal worden aangebouwd. Verder zijn er nog enkele andere veranderingen aangekondigd. Nu is de faculty tijdens de weekends gesloten maar binnen enkele weken zou er gezorgd worden dat studenten, er vrijdags avond fivven zouden kunnen geven en bestaan er plannen om zich zaterdag nog meer als T.D.-café te profileren en zo een nieuw publiek aan te trekken. Tijdens de week bestaat het faculty-publiek vooral uit Hilo-,P.K.- en kunststudenten. Tenslotte nog even zeggen dat er drie studenten een centje trachten bij te verdienen door achter de tapkast te staan.

De Shamrock

Dit etablissement heeft een zware geschiedenis. In de wandelgangen vernamen we dat het hier een broeihaard was van verzet tegen de 10 000. Heden valt daar echter weinig van te merken. Je zou zelfs kunnen zeggen dat het hier rustig is. De kwalitatief hoogstaande installatie laat je nog wel enkele nostalgische geluiden horen uit het roemrijke rockverleden van de jaren zestig en zeventig en enkele afkooksels uit hedendaagse tijden. Kortgezegd : als je geen afstand kan doen van je getenwollen sokken, je lang haar en verknocht bent aan je parka en je klompen vind je hier je geloofsbroeders. De beruchte agitatoren uit het verleden zijn echter verdwenen. Nu zitten de langharige individuen rustig aan tafeltjes en stoelen, spelen af en toe wat tafelvotbal en laten zich zelfs soms verleiden tot een elektronisch spelletje zoals "Space-invaders". De conservator die dit modern museum van flower-powercultuur uitbaat heet : Theunissen. Hij ontvangt het studentpubliek dat naar hij zegt vooral uit KK en PK komt van elf uur 's morgens tot 3 uur 's morgens. Na twee uur krijgt hij de marginalen, de krakers uit het KK over de vloer. Hij wenst zich stipt aan het sluitingsuur te houden, omdat hij de wettelijke verordening van de gemeente Ouderghem niet wenst te overtreden. Het publiek van dit café bestaat echter niet alleen uit studenten, maar uit bewoners uit de buurt, je kan ze makkelijk herkennen doordat zij meestal Frans praten. Voor deze organiseert hij een twintig tal keer per jaar concerten van opkomend rocktalent uit het Brusselse. Eten kan je er ook : tegen schappelijke prijs kan er spaghetti of koks gebruiken. Hiervoor dien je dit café eens te bezoeken, een aanrader.

De Confrater

Een "leuke Limburger", naar hij zelf beweert althans, stond ons hier te woord. Hij wist ons te vertellen dat vijf jaar geleden dit gebouwtje de metamorfose van

onze gewoonte maar op deze plek is mogelijk een typisch antwerps bier var hoge gisting te verkrijgen is. Wat toch een unicum is voor een limburgs kroegje in Brabant. Dit is de kans voor iedere Antwerpenaar om zijn eindeloos chauvinisme te bevredigen. De reporters werden hier hartelijk ontvangen en werd er bovendien over het wel en wee van deze krant gepalaberd. Tot slot beloofde ons zegsman, niet wars van enige publicitaire feeling dat er tijdens zomer weer terrasjes met panorama op de avenue General Jacques zullen zijn.

De Plug

Dit sympathiek kroegje gelegen op de Kroonlaan was het laatste station dat we bezochten. We werden te woorden door de nog in feestoesverkerende : kersvers verkozen voor de Sociale Raad : Alain Isaack. Hij kon ons het volgende kwijt : " De Plug wudt opgehouden door Ludo, Bernard, Johan en lkzelf plus enkele passanten die uit het Kleurrijke VUB-allegaartje gerecruteerd worden. Wij hangen af van de VZW 'Het Wereldboek', de Plug is dus geen café als een ander, het is geen particulier bezit. Het café is vooral opgevat als een praktijk voor wat meebrengt dat politiek een veelbepaart item is. Het publiek zelf is tot onze grote voldoening als "Progressief" te bestemmen en niet zoals boze reactionaire tongen er toe komen ons "Links" te noemen. Het enige als "Links zou kunnen geïnterpreteerd kunnen worden zijn onze democratische prijzen : 25 F voor een pintje is niet bepaald een tarief voor een avantgarde bar of chique établissement te noemen. Warme maaltijden zoals spaghetti kunnen hier niet gereserveerd worden vanwege de strenge veiligheidsnormen die we in acht dienen te nemen en bovendien reikt ons budget niet om de nodige inrichtingen op te bouwen. Toch kunnen we met trots meedelen dat onze droge worstjes recht van de beenhouwer niet te versmaden zijn. Hier is op de bediening volgens mij niet veel aan te merken, je zal hier niet aan een tafeltje gaan zitten en dorst leiden. Overdag zijn we niet open, maar vanaf zes uur 's avonds tot een stuk in de nacht kan je bij ons terecht. De openingsuren zijn zoals de Fransen zeggen : "De six heures à l'aube". " Tot zover de barman.

Het bouwvallige opgetrokken is, is volgens ons verre var ongezellig te noemen en zeker aan te raden aan al wie het studenteleven op een andere manier dan op BSG-zaal achtige wijze wil meemaken. De Plug zouje kunnen bestemmen als een cafeetje waar je de gehele nacht kan volgiën zonder dat er een disco-bar rond je oren kletst. De democratische prijzen waar over gesproken is : leek ons toch wat ver gezocht : 25 F is een standaardtarief voor alle cafes (met uitzondering van de Confrater 27 F en het KK 20 F). Over de Plug kan ik nog een spitsvondigheid kwijt, indien je de naam zou omdraaien, krijg je gu... juist ja.

Voest research en vorsingwerk door Robert P. en VOL.

DEN BROSSER.

Ten we in de Brosser aankwamen stond de muziek er kehard hetgeen een gesprek voeren er niet gemakkelijker op maakt. Daarenboven was Ludo, de "patron" niet erg spraakzaam tegen een paar vreemde snoeshanen die allerlei vragen stelden. Toch konden we van hem vernemen dat in zijn café vooral V.R.G.- en Solvay-leden een glaasje komen vatten en dat ook de simpatieke kazernebewoners zijn er niet vreemd. Deze laatst vernoemen blijven echter maar tot lu 's nachts want dan gaan de kazernepoorten op slot (alleen de patrouillebeesten die zich onledig houden met onschuldige studentjes hun identiteitskaart onnodig op te vragen mogen 's nachts vrij en zonder mlkorf rondlopen). Ludo nam den Brosser, die reeds sinds 1975 bestaat, over op 6 oktober 1980. Binnenkort als het café zijn tienjarig bestaan viert, wil Ludo het interieur herinrichten. Den Brosser is open van 10u 's morgens tot stipt 3u 's nachts. En tijdens het weekend is de zaak tot zondagavond gesloten. Het hier komt van de jupiler-brouwerij en je kan in den Brosser ook spaghetti eten. Er zijn acht jobstudenten die meehelpen.

reisbureau naar café meemaakte. De eigenaar van "de Confrater" heet Guido Dhondt, helaas kon hij ons niet te woord staan, vanwege zijn lijfelijke afwezigheid. Het stoorde niet, onze Limburger praatte voor tien en voorzag ons rijkelijk van gerstemat. Het publiek naar hij ons vertelde was vooral uit de rechten, economie, politieke wetenschappen... en het allegaartje uit de letteren en wijsbegeerte. Regionale kringen zoals kineke baba, Limburgia beschouwen deze trekpleister als hun vergaderderruimte. Over de Limburgers werd beweerd dat zij de grootste afnemers van pils zijn. De liefhebbers van studenteliederden kunnen in de "vroeger uurtjes" hier hun gading vinden. Dit dient echter onderstreept dat dit horecabedrijf zich vooral op VUB publiek richt : het is enkel open van zondagavond 9 U tot vrijdagavond 7 U. Door de week kan men er van elf uur 's morgens terecht. De spaghetti met zijn verse groenten is overheerlijk en zeker aan te raden. Eenieder die hem nog nooit geproefd heeft, heeft een gat in zijn fastfoodcultuur die dan waarschijnlijk enkel rijkt tot enige op amerikaans leest geschoeide hamburgertenten. Reclame maken is niet

Feministische Noodkreet

Liefste Zusjes,

na een bescheiden begin van enkele weken terug, voor de kerst... En bescheiden zijn we dankzij onze typisch meisjesachtige opvoeding (hoor ik hier niet het archaïsche, door de pijplurkende Vlaamse schrijvers, geliefde woord "bakvis" -n.v.d.r.)... Toch moet ik er jullie op drukken dat we verbolgen zijn. Immers alle boeken uit de VUB-bibliotheek zijn nog steeds door mannen geschreven en dus in een vrouw-onvriendelijk jargon. Ze moeten dus nog altijd in een feministische schrijftrand herschreven worden door onze grote feministische hoofden. Tevens is het voor de borst stuitend dat er nog steeds jongens op de campus rondlopen. Erger nog, het overgrote deel van de studenten zijn jongens en respectievelijk met jongens collaborerende meisjes. Een massale geslachtsverandering lijkt mij slechts een halfslachtige maatregel. Kent er misschien een vrouwvriendelijke oplossing?

Sarah M. en Eefje S.

Niezing: "We leven in een bijzondere periode van de geschiedenis"

VAKA : Prof. Niezing u bent het diensthoofd van het Centrum voor Polemologie. Wij hebben de indruk dat de studenten niet goed weten wat dat inhoudt. Een woordje uitleg ?

Prof. Niezing : Ja, het Centrum voor Polemologie is in de eerste plaats bedoeld voor de studenten.

De VUB is bij mijn weten de enige universiteit in het Nederlandstalig taalgebied waar een cursus polemologie gedoceerd wordt die onderdeel is van een studieprogramma in de politieke wetenschappen.

Het centrum is behulpzaam met eindverhandelingen. We bezitten tevens een goede bibliotheek waar studenten welkom zijn.

Verder is het centrum een onderzoeksinstelling waarvan het onderzoek heel goed past in het kader van hetgeen op de VUB gedoceerd wordt.

V : Welke zijn de concrete punten van het onderzoek waar u zich mee bezighoudt ?

Prof. N. : We zijn met verschillende dingen tegelijk bezig. Het centrum is vooral bekend geworden naar buiten toe omdat we één van de weinige instellingen zijn waarin reeds van het begin af (1972) onderzoek naar sociale verdedigingssystemen is gedaan. Daarnaast doen wij andere dingen. Wij houden ons vooral bezig met het veiligheidsbeleid, in de meest ruime zin van het woord. Bijvoorbeeld heb ik zelf een studie gemaakt naar ongelukken met kernwapens, de wijze waarop en de mate waarin daar bekendheid wordt gegeven. Ik hou mezelf ook bezig met toepassingen van risico-analyse op het gebied van orlogs- en vredesproblematiek. De heer Stouthuyzen, verbonden aan het centrum, doet onderzoek i.v.m. de vredesbeweging en de wijze waarop het vredesbeleid in media en parlement ter sprake wordt gebracht. Dit zijn dus allemaal onderwerpen die eigenlijk heel duidelijk verbonden zijn met de hedendaagse problematiek.

V : Zou u in het kort kunnen uitleggen hoe de financiering van het centrum in zijn werk gaat? Zijn er voldoende middelen om een goede en effectieve werking te verzekeren?

Prof. N. : Wel de financiering is in feite zeer snel uit te leggen aangezien er geen financiering is. Dit betekent dus dat de personele kosten van de mensen die hier werken voor rekening van de VUB komen. Extra financiering vindt niet plaats. Zeer geringe werkkosten van dat centrum zijn onvoldoende om een aantal taken op ons te kunnen nemen. Een centrum als dit kan geen beroep doen op de fondsen. Wij hebben dit jaar in jaar uit geprobeerd maar het mislukt keer op keer. Wij ontvangen in tegenstelling tot andere centra geen bijdragen van buitenuit; wij kunnen geen onderzoekscontracten afsluiten met andere instanties zoals wel het geval is met andere centra.

V : Ondervindt u tegenwerking vanuit andere instanties ?

Prof. N. : Tegenwerking zou ik het niet willen noemen, het is meer gebrek aan interesse.

De instanties die in principe in staat zouden kunnen zijn om hun interesse in ons werk tot uitdrukking te brengen hebben vaak zelf geen geld (cfr. de vredesbeweging). Als het gaat om overheidsinstanties moet ik zeggen dat ze vaak niet 'polemologie-mind' zijn. Voor het Ministerie van BZ en het Ministerie van Defensie zouden wij in principe interessant onderzoek kunnen doen maar alle pogingen om contact te leggen zijn mislukt.

V : Heeft u enig idee of er toegepast militair onderzoek gebeurt op de VUB ?

Prof. N. : Daar heb ik geen idee van maar ik neem aan dat dit wel gebeurt. Ik neem ook aan dat het niet zo moeilijk is om daar achter te komen, maar ik heb daarvan geen duidelijk overzicht.

V : Hoe zit dat met het fundamenteel onderzoek waarvan de resultaten bruikbaar zijn voor militaire doeleinden; welke complicaties stelt dat voor een universiteit die het principe van 'Vrij Onderzoek' in haar vaandel draagt ?

Prof. N. : Ja, dat is een heel moeilijk probleem. Ik geloof dat je dit probleem het best kunt benaderen door dit van de andere kant te bezien, door je af te vragen welke deontologische eisen een onderzoeker moet stellen.

Ik geloof dat hij in de eerste plaats moet weten dat alles wat hij publiceert voor

zijn opdrachtgever openbaar moet gemaakt worden. Als zijn resultaten in een geheime la van het ministerie verdwijnt, dan is dit vanuit het oogpunt van een wetenschappelijke deontologie onjuist.

Ik geloof in de tweede plaats dat een onderzoeker de garantie moet hebben dat hij volledig vrij is, zowel qua methode als qua conclusies van zijn onderzoek.

Als je die eisen stelt kom je vrijwel automatisch in conflict met de eisen die vanuit de militaire sfeer worden gesteld.

V : Kan dit type onderzoek wel vermeden wordenals je bedenkt dat de onderzoekers sterk afhankelijk zijn van beurzen zoals het IWONL en het NFWO die hen verstrekt worden ?

Prof. N. : Inderdaad er zijn vroeger een hele reeks onderzoeken geweest in de VS die mede gefinancierd werden door militaire instanties die dachten dat zij daar op de één of andere manier voordeel aan konden doen.

Het is dus de vraag of men die verleiding kan weerstaan; ik geloof dat éénteder zelf een antwoord moet formuleren op deze vraag. Ik heb bij verscheidene gelegenheden wel een bijdrage aan militaire instanties geleverd waarbij ik de hoger vermelde uitgangspunten als absolute eis stelde. Dat was dan een bijdrage waarover de nodige discussie zou ontstaan.

Je moet in principe bereid zijn om contact met militaire instanties te hebben maar dan vanuit jouw normen en vanuit jouw criteria.

Dan blijkt vanzelf al waar dat contact toe leidt, meestal tot een discussie. Ik vind dat dit goed is; ook in het militaire apparaat moet veel meer gediscussieerd kunnen worden. Men zit daar in feite ook met een aantal onoplosbare problemen, die de polemologen zeer bekend zijn, en die de militairen vanuit hun professionele ideologie nog te vaak verdringen.

V : Bestaat er volgens u een voldoende doorstroming van resultaten van polemologen naar de vredesbeweging toe ?

Prof. N. : Neen, eerder te weinig, zeker in België maar ook in het algemeen: vanuit de vredesbeweging worden vaak eisen gesteld aan de polemologie die onuitvoerbaar zijn of die een zeer langdurig onderzoek vergen, waar men de tijd en het geduld niet voor heeft in de vredesbeweging. Als zo'n eis gesteld wordt kan je 2 dingen doen. Je kunt a.h.w. gebruik makend van je polemologische kennis een aardig toespraakje gaan schrijven of een aardige toespraak houden die misschien enige indruk maakt omdat er voettoetsen bij staan en wat auteurs geciteerd worden; dat is echter niet bevredigend vanuit wetenschappelijk oogpunt.

Je kunt ook, en dit is helaas het geval, zeggen: ik trek me terug op polemologische onderzoeksterreinen die minder interessant zijn voor de vredesbeweging.

De druk vanuit de vredesbeweging op de polemologie leidt vaak tot een soort polarisatie binnen de polemologie.

V : Daarbij aansluitend, wat zou volgens u als polemoloog de strategie van de vredesbeweging moeten zijn. Die betogingen, die druk op parlementaire is dat alles wel effectief ?

Prof. N. : Ik geloof dat de vredesbeweging een ander karakter heeft gekregen vgl. met ongeveer 20 jaar geleden.

De vredesbeweging is een massabeweging geworden. Het is ook een beweging geworden van mensen die niet alleen ethisch verontrust zijn maar die ook het gevoel hebben dat er dingen gebeuren die te diep in hun persoonlijk leven ingrijpen.

Denk aan het steeds verder terugdraaien van sociale uitingen, indirect ten gunste van defensie. Denk ook aan het dichterbij komen van de raketten; het zichtbaar maken van iets dat abstract was.

Met andere woorden devredesbeweging is een belangenverdediging geworden van mensen die op een fatsoenlijke manier willen leven en op een fatsoenlijke manier willen sterven.

Dat lijken mij elementaire mensenrechten. Dat is méér dan wat de vredesbeweging vroeger was.

Niet als de vakbeweging, de ecologische en de vrouwenbeweging vroeger heeft de vredesbeweging enkele functies van politieke partijen overgenomen nl. die van mobilisatie en van probleemdefinitie.

In de praktijk komt het erop neer dat niet meer de politieke partijen maar wel deze organisaties de mensen op straat, tot staking, tot een betoging, tot een bezetting enz... weten te brengen. Het komt er dus op neer dat vaak de kennis van een speci-

fiek terrein, of dat nu abortus, ecologie, loonproblematiek of vrede is, veel beter is opgestapeld in deze massabewegingen dan in de politieke partijen.

Het betekent ook dat de vredesbeweging naar die andere massabewegingen moet kijken om de problemen te onderkennen waarmee zij ook geconfronteerd gaat worden en soms al wordt.

De vredesbeweging moet echter ook naast het mobiliseren van de bevolking ook doordringen tot de beleidstafels, met deskundigen die beter onderlegd moeten zijn dan diegenen die zij daar zullen aantreffen.

Concreet betekent dat ook dat als het gaat om samenstelling van kieslijsten bij algemene verkiezingen de verschillende partijen mensen uit de vredesbeweging op een verkiesbare plaats moeten zetten, zodat ook dit geluid kan doordringen tot het parlement.

De vredesbeweging moet gaan studeren, veel meer dan tot dusver gebeurd is, en moet daarbij gebruik maken van het vredesonderzoek in het bijzonder maar ook van de wetenschap in het algemeen. Ik kan mij ook indenken dat ook sociologen en psychologen interessante dingen kunnen bijdragen.

Dit zijn eigenlijk 2 verschillende dingen die beide moeten gebeuren wil de vredesbeweging zich kunnen handhaven.

V : Hoe zal de VUB reageren op een eventueel plaatsingsbesluit van de Amerikaanse raketten in België ?

Prof. N. : Ik weet niet of men de VUB als een collectiefum kan aanmerken. Ik ben geneigd om te zeggen dat het principe van Vrij Onderzoek verplicht om een situatie zo onbevooroordeeld en zo onbelast mogelijk door tradities te evalueren.

Als men dat doet is mijn conclusie dat dit plaatsingsbesluit niet alleen moreel verwerpelijk is maar ook onnodig, gezien de gevolgen die het zal hebben voor onze samenleving zeer onmenselijk zijn.

Als men zich distanceert van alle mogelijke godsdienselijke opvattingen over oorlog over de mens die van nature slecht zou zijn enz... dan kan men in alle nuchterheid 2 dingen constateren.

Ten eerste dat dit hele plaatsingsbesluit strijdig is met wat de meerderheid wil.

Ten tweede helpt dit plaatsingsbesluit de wapendynamiek niet oplossen. Integendeel het bemoeilijkt juist de oplossing. In de derde plaats, maar dat is moeilijk te meten, is dit voor het functioneren van de democratie een rampzalig besluit.

Dit zijn toch argumenten die iemand die aan Vrij Onderzoek pretendeert te doen moeten aanspreken. Ik weet echter niet of ze hele VUB achter deze mening zal staan.

V : Wij hebben de indruk dat er over het algemeen heel weinig initiatieven uitgaan vanuit de faculteiten zelf voor de bewustwording van de studenten en voor het publiek buiten de VUB. Hoe rijmt u dat ?

Prof. N. : Ik geloof dat de belangstelling voor de vredesproblematiek op de VUB niet erg groot is, maar wel groeiend. Het enige criterium is eigenlijk welke respons dit gezamenlijk initiatief heeft. Dan moet ik vaststellen dat dit op de V3 aan de magere kant is vgl. met andere universiteiten, ook als men de procentuele verhoudingen beschouwt. Het zijn altijd dezelfde gezichten die men ziet. Misschien speelt het een rol dat de V3 een Brusselse universiteit is. Brussel is nogal afwijkend; kijk naar de verkiezingsuitslagen, andere manifestaties buiten de vredesdagen. Het is niet geweldig wat de opkomst betreft.

V : Tegenvoerdig verschijnen steeds meer groepjes die op de één of andere manier pleiten voor basisdemocratie. Hebt u daaromtrent hoop voor de toekomst ?

Prof. N. : Ja, ik heb altijd hoop voor de toekomst. Ik geloof dat we in een heel bijzondere periode van de geschiedenis leven, niet alleen op gebied van oorlog en vrede maar ook op heel wat andere terreinen, waar heel wat ingrijpende gebeurtenissen plaatsvinden.

De grote uitdaging is eigenlijk of wij in staat zijn om ten eerste zinvol die ontwikkelingen te herkennen en ten tweede om zinvol te reageren in de korte tijd die daarvoor staat. Tot dusver hebben wij altijd de luxe gehad om pas na enkele generaties te begrijpen wat in een bepaalde periode aan de dagorde is geweest.

Die luxe hebben we niet meer. De problemen waarmee we nu geconfronteerd worden eisen een snelle oplossing.

Dit betekent dat aan alle mensen een eis kan gesteld worden dat men -veel meer dan vroeger- zich actief met die problemen gaat bezighouden.

Juist daarom is een vrijzinnige universiteit heel belangrijk omdat juist zij, onbelast van alle traditionele vooroordelen en attitudes, die eigentijdse problematiek kan analyseren.

V : Dank u professor Niezing voor dit boeiend onderhoud.

Philip Castelain, Ronny Van Rossem, Guy Riems voor VAKA VUB.

Wat verstaat men onder

De term 'propaganda' blijkt onoverbreikbaar verbonden te zijn met de opkomst van de communicatie-media in de 20ste eeuw. Meestal wordt daarmee het bewust 'verdraaien' van de werkelijkheid mee bedoeld, door kranten, politiek, vreemde instanties, enz.

In die zin menen velen deze propaganda goed te kunnen onderkennen en weerstaan. Het waren van dergelijke propaganda in de media zou een 'objectief' beeld moeten geven van de wereld rondom ons.

Wat we hier in feite herkennen zijn de zogenaamde 'papieren tijgers'; propaganda die regelrecht indruist tegen onze eigen belangen en die meestal zo doorzichtig is dat wij ze moeiteloos kunnen ontmaskeren.

Wat veel minder voor de hand ligt, is dat onze belangen waarvan we aannemen dat ze aangevallend worden, wel eens zelf het voorwerp zouden kunnen zijn van propaganda, waarvan de mechanismen blijkbaar een stuk subtieler zijn dan die van de 'overkant'.

Het is vooral deze verborgen propaganda die zichzelf bestendigt in de vorm van persoonlijk of gemeenschappelijk bewustzijn, vaste waarden die zonder meer aanvaard worden, die hier ter sprake zouden moeten komen.

Het propaganda-tijdperk.

Toegegeven, de gigantische stroom van informatie die per dag op ons afstromt is zodanig doorspekt met propagandistische gegevens, dat het uiterst moeilijk is propagan-

da als een algemeen herkenbaar en beschrijfbaar fenomeen te identificeren.

Typeerder voor onze tijd bvb. is dat onze leefwereld door de massamedia dermate verrijkt is, dat de gebeurtenissen kunnen volgen waar we niet mee aan den lijve me gekonfronteerd worden.

Toestanden in Libanon, Chili, Afghanistan of de VS blijven voor de TV-kijker echter een abstraktie. Ze interfereren niet direct met zijn persoonlijk leven, zo denkt hij althans. Toch zal de verkiezing van de Amerikaanse president zeker een weerslag hebben op zijn bestaan, maar dit is voor hem dan nauwelijks voor de hand liggend.

Van deze tweespalt kunnen de massamedia misbruik maken.

Neem bvb. Polen, waar Solidarnosc de hele westerse pers in rep en roer zette. In de S.U. had men geen last van het lawaai, want daar werd met geen woord gerept. Wie was objectief ? Ongetwijfeld geen van beide; beiden gaven enkel die informatie door die hun ideologie versterkte.

De Sovjet-dissidentie is een ander voorbeeld. Iedereen zal wel zo ongeveer weten wie A. Solzjenitsjin is; het symbool van de repressie tegen de vrije meningsuiting in de S.U.

Wie kent echter Silvia Gingold? Dat is een Duitse lerares die anno 1975 haar ontslag kreeg. Als lid van de DKP bood zij niet de 'zekerheid', dat zij ten alle tijde op zal komen voor de verdediging van de vrije en democratische orde van de BRD (Radikalen erlasz, 1972).

Rektor klapt uit de biecht : geen schorsing van de lessen

Ter gelegenheid van de vredesweek hadden wij een interview met rector Steenhaut waarheen wij ons natuurlijk gezwind spoeden. Jammer genoeg bleek de opname van het gesprek niet vlekkeloos verlopen te zijn zodat hetgeen volgt niet de woorden van de rector zijn. Wij hebben echter getracht zo nauwkeurig mogelijk de geest van het gesprek weer te geven. Hiervoor onze excuses.

Met het oog op de nakende vredesdagen, waar in zowel ludieke als ernstige activiteiten gepland worden, vroegen wij de heer rector wat de VUB concreet voor de vrede kan doen.

De rector was duidelijk van mening dat de voornaamste taak van de VUB niet het bevorden van de vrede is. Zij is een instelling waarvan het voornaamste doel dienstverlening is zowel op vlak van research als onderwijs.

In verband met de vrede is haar belangrijkste taak het verspreiden van de vredesgedachte.

Dit kan ondermeer doordat de VUB uitgebreide contactmogelijkheden met buitenlandse studenten en onderzoekers biedt wat ontgegensprekelijk tot een bewustzijnsverruiming leidt. Centraal bij deze activiteiten staat een zo ruim mogelijke verspreiding van het humanistisch gedachtegoed.

Een tweede luik van het interview behandelde het vredes- en militair onderzoek dat al dan niet op deze universiteit gebeurt.

Een eerste vraag ging over het vredesonderzoek. Hierbij kwam vooral de problematiek rond het Centrum voor Polemologie aan bod; meer bepaald ofdit centrum genoeg financiële steun krijgt om een behoorlijke werking ervan te garanderen.

De rector antwoordde hierop dat het centrum eenzelfde werkingsstoelage krijgt als andere centra op de universiteit.

Voor de rest moeten de centra zich weten te bedripen door het aantrekken van onderzoekscontracten. Externe financiering voor polemologisch onderzoek leek hem niet onmogelijk.

Het aantrekken van zowel interne als externe contracten is dus zaak van de betrokken dienst.

Tevens vindt hij dat vredesonderzoek op de universiteit niet het monopolie is van een dienst maar dat ook andere centra belangrijke bijdragen kunnen leveren bij de uitstraling van de vredesgedachte. Hoe meer onderzoek hoe beter.

Een volgende vraag ging om het militair onderzoek, waarbij een onderscheid gemaakt tussen direct militair onderzoek d.w.z. onderzoek in opdracht van het leger of de

bewapeningsindustrie en fundamenteel onderzoek waarvan de resultaten bruikbaar zijn voor militaire doeleinden.

Wat het gericht militair onderzoek betreft meent de rector dat dit niet op de VUB gebeurt.

Betreffende het fundamenteel onderzoek vond hij dat de vraag verkeerd gesteld was. Alle wetenschappelijk onderzoek en niet alleen de exacte wetenschappen maar ook de humane wetenschappen kan potentieel gebruikt worden voor militaire doeleinden. Dit valt buiten de macht van de onderzoeker. De wetenschapper heeft geen controle over de toepassingen van zijn resultaten.

Een ander deel van het verloren gegane interview had betrekking op de besluitvorming rond de rakettenproblematiek op de VUB.

De rector verwees hierbij naar het feit dat de VUB een a-politieke instelling is die zich niet inlaat met politiek geladen kwesties.

De VUB kan als instantie dan ook geen stelling nemen in de rakettenkwestie.

Een rector kan dat wel, maar dan als individu (hij heeft zich dan ook bij meerdere gelegenheden uitgesproken tegen de enorme bewapening).

De rector wees er op dat in de VLIR EEN resolutie wordt voorbereid waarin de rectoren zich verzetten tegen de raketten. Belangrijk daarbij is dat de rectoren toch over een niet onbelangrijk moreel gezag beschikken.

Als reden waarom hijde lessen niet wenst te schorsen ten gunste van het "grote" debat op 6/3 antwoordde de heer Steenhaut dat men bij het schorsen van de lessen een bepaald criterium moet hanteren. Indien de belangstelling bij de studenten voldoende groot zou zijn (dit houdt in dat ten minste 20% van het aantal studenten zou moeten verschijnen) hij de lessen met plezier zou schorsen. Verleden jaar waren op het "historisch" debat (waaraan hijzelf en rector De Somer van de KUL deelnamen) slechts een honderdtal studenten aanwezig oftewel 2%.

Hij betreurt dat; hij laat de verschillende faculteiten echter vrij om zelf het initiatief tot schorsing van de lessen te nemen.

Als laatste punt vroegen wij de rector naar zijn eigen stellingname in verband met de vredesproblematiek.

De rector was van mening dat de defensieproblematiek voor een deel berust op de misvatting dat maatschappelijke problemen met technologische middelen kunnen opgelost worden.

Een oorlogsdreiging kan niet opgevangen worden door steeds meer en meer gesofisticeerde wapens. In dit opzicht is de discussie rond de kruisraketten, rond de Pershing II, SS 20 enz... ook reeds achterhaald er staan reeds nieuwere en "betere" wapens in ontwikkeling.

Technologie allen kan onze problemen (bv. het bestaan van het vijandsbeeld waaruit de bewapeningsdrift van de massa uit voortvloeit). Hij pleit dan ook voor een mentaliteitsverandering, voor een waardenverandering zodat we de oplossingen voor onze problemen buiten de technologische sfeer naar de affectieve sfeer toe moeten brengen waar deze thuishoren.

Meer en meer steeds verfijndere raketten kunnen niet fundamenteel bijdragen tot ons veiligheidsgevoel.

Het is waanzin te denken dat indien men de aarde een paar maal meer kan vernietigen dan zijn tegenstander de vrede veilig gesteld wordt. Of men dat nu 50 of 1000 maal kan doet er niet toe.

De rector zei dat hij zeker naar de anti-rakettenbetoging van 17 maart zal komen en wij hopen dat dit voorbeeldig gedrag navolging zal vinden bij zowel studenten als personeel van de VUB.

VERMITS FEBRUARI EN MAART DRUKKE MAANDEN BELOVEN TE WORDEN WILLEN OOK WIJ ONZE DIJT IN HET ZAKJE DOEN, VAKA-VUB ROEPT DUS OP TOT EEN ALGEMENE LEDENVERGADERING. OP DE AGENDA STAAN VERSCHIEDENE PUNTJES : 1° VOORBEREIDING AAN DE VREDESWEEK. ONDERHAND STAAT HET PROGRAMMA WEL VAST HAAR WIJ KUNNEN ALTIJD EEN HELPENDE HAND GEBRUIKEN. 2° BETOGING VAN 17 MAART : DAARBIJ KOMT HEEL WAT PRAKTISCH MERK BIJ TE PAS. IDEEAAL DUS VOOR WERKLUJSTIGEN. 3° AKTIES VOOR EN NA 17 MAART : ALHOEWEL ER WEL AL VOORSTELLEN ZIJN BLIJFT DIT ZOEKWERK DENKEN DUS. * Om DIT ALLES TE COÖRDINEREN WORDT ER EEN WERKGROEP OPGERICHT WAARIN IEDEREEN WELKOM IS. DE VERGADERING ZAL DOORGAAN OP 21 FEBRUARI OM 16.00H IN DE VERGADERZAAL VAN HET GEZONDHEIDSCENTRUM (GEBOUW Y). JE KAN ALTIJD LANGSKOME' VOOR MEER INFORMATIE BIJ HET V.O.

Vredeslessen

M E D E D E L I N G, i.v.m. de Vredesdagen op de VUB die doorgaan van 26 februari tot 6 maart 1985. Deze mededeling werd ook naar voren gebracht in de verschillende faculteitsraden.

Op het slotdebat vorig jaar met de VUB - en KUL-rectoren, was de belangstelling vanwege de VUB-studenten niet erg groot. Dat zou dit jaar vermeden moeten worden.

Daarom worden de professoren, die het programma persoonlijk opgestuurd kregen gevraagd dit aan hun studenten mede te delen en hun te vragen talrijk deel te nemen aan het debat dat doorgaat op : woensdag 6 maart om 15u. in Aula QA.

Tevens worden de professoren aangezet tijdens één of meerdere van hun kolleges de vredesproblematiek vanuit hun discipline belichten. Indien het thema, datum, uur en lokaal van dit college zo vlug mogelijk aan het U.C.O.V. (S. Biesemans tel. 2313/2309) medegedeeld wordt, zal het in het volgend programma van de vredesdagen vermeld worden zodat eventueel ook andere studenten kunnen deelnemen.

Reeds voorziene vredeslessen :

dinsdag 26 februari
'Hiroshima-Schauplatz der Geschichte', videofilm + discussie van 9 tot 10u., gebouw B, 2de verd., lokaal 117 (A. HOOGZAND-M. LUTJEHARMS, I.T.O.)

woensdag 27 februari
'The Cuban Missile Crisis of 1962, Experiment with a video documentary', van 16-18u., gebouw B, 2de verd., lokaal 111. (F. WINTER-I.T.O.)

donderdag 28 februari
'A Verduin c'est des Poilus', van 9-11u., gebouw B, 2de verd., lokaal 113. (E. NAMEWIRTH, I.T.O.)

'Kein Schutz vor Atomwaffen', videofilm van 45' en discussie, van 9-11u., gebouw B, 2de verd., lokaal 117.
'A Verduin c'est des Poilus', van 13-17u., gebouw C, 4de verd., lokaal 303. (A. HOOGZAND-M. LUTJEHARMS, I.T.O.)

'Het beeld van de oorlog in de Duitse literatuur na 1945', van 17-18u., gebouw B, 5de verd., lokaal 406. (M. VANHELLEPUTTE-Fak. Lett. & Wijsb.)

vrijdag 1 maart
'Bertrand Russel', videofilm in het Engels en discussie, van 13-16u., gebouw B, 2de verd., lokaal 111. (M. WHITBURN, I.T.O.)

'Vredesproblematiek in Nederland' van 14 tot 16 uur - gebouw B - 2de verd. - lokaal 121 (M.R. VANHELLEPUTTE - I.T.O.)

'Propaganda en de massa' van 16 tot 18 uur - gebouw G - 4de verd. - lokaal 108 (Prof. H. DETHIER - Faculteit Letteren en Wijsbegeerte)

maandag 4 maart
'Carry Greenham Home' (Film gevolgd door een discussie met Linda DASSEVILLE, Vub-studente die deelgenomen heeft aan het vrouwenprotestkamp van Greenham Common) van 9 tot 11 uur - gebouw B - 2de verd. - lokaal 111 (F. WINTER - I.T.O.)

'Vrede en Chemie' van 13 tot 15 uur - gebouw K - lokaal 28 (Prof. C. HOOGZAND - Faculteit der Toegestapte Wetenschappen)
'A Verduin c'est des Poilus' van 14 tot 16 uur - gebouw B - 2de verd. - lokaal 113 (E. NAMEWIRTH - I.T.O.)

dinsdag 5 maart
'Krieg der Bomber - Dresden 1945' (videofilm en discussie) van 9 tot 10 uur - gebouw 3 - 2de verd. - lokaal 117 (A. HOOGZAND - M. LUTJEHARMS - I.T.O.)

'Kein Schutz vor Atomwaffen' (Videofilm en discussie) van 11 tot 12 uur - gebouw B - 2de verd. - lokaal 117 (A. HOOGZAND - M. LUTJEHARMS - I.T.O.)

'Bertrand Russel' (videofilm in het Engels en discussie) van 16 tot 19 uur - gebouw B - 2de verd. - lokaal 111 (A. LANGENAKENS - I.T.O.)

woensdag 6 maart
'Militarisering van de Ruimte' 9 uur - gebouw C - 2de verd. - lokaal 151 (R. BERLOZNIK - Centrum voor Polemologie)

'A Verduin c'est des Poilus' van 13 tot 15 uur - gebouw B - 2de verd. - lokaal 113 (E. NAMEWIRTH - I.T.O.)
campus jette

woensdag 27 februari
'Ban de Bom' - Symposium - Pannelleden : Prof. Suzanne (Biologische effecten van een atoomoorlog) Prof. H. EISENDRATH of VAN RENSBURG
Dr. J. De Loof (voorzitter van de Medische werkgroep tegen atoomwapens : Medische aspecten van een atoomoorlog)

Moderator : Dr. P. De Coninck
maandag 4 maart

'Treads' - Video om 12 u 30 in het aud. 2 van de faculteit geneeskunde en farmacie, gevolgd door een informatievergadering.

propaganda

Een geval dat wat recenter is: de neergegeschoten koreaanse Boeing boven het Sovjet schiereiland Sakhalin op 1-9-83. Feit is dat bij nadere analyse géén van beide partijen zuiver blijkt te zijn. De manier waarop in Oost en West daarop werd gereageerd heeft zeker niet meer klaarheid gebracht omtrent deze zaak. Slogans als "Imperialistische provokatie" en "Russische Terreur" werden lustig de ether ingezwerd. Het is dergelijke simplistische taal die echter precies wordt onthouden door Jan Modaal. Vragen zoals wie voordeel uit het incident heeft gehaald of meende te halen komen niet aan de orde. Deze konstatie zegt al genoeg over doel en effect van propaganda.

Vijandsbeelden.

Een specifieke vorm van politieke propaganda is het scheppen van vijandsbeelden. Konkreet kan de Oost-West tegenstelling bvb. een rechtvaardigingsfunctie hebben. De mogelijkheid omtrent het dreigend karakter van een externe mogendheid wordt gebruikt om de bevolking te doen bijdragen tot verdere bewapening, zonder dat er noemenswaardige reactie op komt. De aanwezigheid van een externe vijand, het overdrijven en veroordelen van zijn handelingen en zijn intenties zijn een uitstekend middel om binnen de eigen groep de solidariteit te verhoghen. De groep komt meer onder controle en de aandacht wordt afgeleid van mogelijke onhebbelijkheden

in eigen kamp. Dit mechanisme onderhoudt trouwens zichzelf. Wie men in gedachten als vijand ziet, zal men ook als vijand benaderen en behandelen. Deze "selffulfilling prophecy" versterkt op zijn beurt de vooropgestelde gedachte; de reactie van de ander bevestigd de vijandige intenties, angezien je ze zelf hebt uitgelokt. Natuurlijk kan het wel zo zijn dat van ieders vijandsbeeld een klein deel berust op werkelijkheid. Omdat men echter zeer vaak dergelijke vijandsbeelden met tendentieuze bedoelingen ontwerpt kan men gerust aannemen dat alle middelen worden aangewend om alle verschillen - ook al zijn ze nog zo klein- tot enorme proporties op te blazen of juist te minimaliseren. Dat is juist wat propaganda doet.

Vermits vijandsbeelden dus vaak één van de motoren zijn tot bewapening, zou de vredesbeweging er op moeten berekend zijn om de bestaande mythes, vruchten van een efficiënte propaganda, neer te halen. Gemakkelijk is dit niet, temeer omdat wat niet noodzakelijk te kampen hebben met een doorzichtige "Sieg Heil"- of Pravda-propaganda. De macht van de propaganda ligt vaak in diens vermogen om "natuurlijk" te lijken, volledig te versmelten met gevestigde waarden en symbolen van een gemeenschap. Vrede zou dus in fetten moeten beginnen met het in vraag stellen van deze waarden. Het onvermogen om dit te doen leidt tot propaganda, de nederlaag van de rede, van de mens...

Berlin macht spass

De tweede licentie communicatie had dit jaar Berlijn als reisdoel gekozen. Een goeie twintig studenten namen deel aan de studiereis, die werd georganiseerd en betaald door de 'Deutscher Akademischer Austauschdienst, büro Berlin'.

MAANDAG 14 JANUARI

Zaventem, 10.15. Nadat we de bagage hebben achtergelaten onder de hoede van assistent Q, drinken we een choco in de cafetaria van de nationale luchthaven. Thierry, een slungelachtige jongeman met een duur-modieuze maar niet altijd onberispelijke smaak voor kleren, kijkt peinzend boven zijn koffie uit. Zijn bank heeft de storting niet doorgegeven, en zijn deelname aan de reis komt in gevaar. Op het laatste moment zal hij de plaats kunnen innemen van een ongelukkige die het slachtoffer is geworden van een gawdfief.

Ook Manfred K., de Duitse professor van de communicatie, is van de partij. Manfred K. converseert bij voorkeur in het Duits. Als men hem in het Nederlands toespreekt, krijgt men de indruk dat de betekenis van de woorden niet helemaal tot hem doordringt. Hij knikt, houdt het hoofd wat schuin en mompelt voortdurend 'ja'. Een uur later dan voorzien gaan we aan boord van de gamele Toepolev van het Oost-Duitse Interflug. Het kraapje interieur en de design verraden de respectabele ouderdom van het toestel. De Interflug-vlucht van Brussel naar Berlijn volgt een route boven de Noordzee, langs Kopenhagen. Het is de Oostduitse vliegmaatschappij niet toegestaan gebruik te maken van het Westduitse luchtruim. Aan boord worden er Oostduitse kranten rondgedeeled. Het gezelschap houdt het bij de Vlaamse pers. De vlucht duurt twee uur.

In de luchthaven Berlin-Schönefeld duren de grensformaliteiten langer dan gedacht. Met de bus gaat het naar West-Berlijn. Manfred K. verschaft ons enige uitleg over de stad. De kabel is nog niet tot hier doorgedrongen, wat de aanwezigheid van antennes op de daken verklaart. In het hotel zal een gids ons opwachten. Wie kleine probleempjes heeft, zoals bril vergeten, kan bij hem terecht. Ik breek me het hoofd, maar weet echt niks om te vragen. Ik heb geen kleine probleempjes.

Op de bus ontpopt assistent Q zich tot een echte Witzenstein. "Er rijden hier veel Duitse auto's," verkondigt hij met een dwaaze glimlach. De opmerking zal hem de hele week achtervolgen.

Nadat de Interflug-bus zijn stelplaats heeft bereikt, staat het gezelschap wat onvast op eigen benen. Hoewel hij hier verscheidene jaren heeft doorgebracht, heeft Manfred K. enige moeite om onze bestemming, het hotel Kronprinz, op het stadsplan te lokaliseren. Gelukkig kan hij het goed vinden met een buschauffeur die de nodige uitleg verstrekt. Het hotel ligt in de nabijheid van de Kurfürstendam, een immense boulevard die het centrum van West-Berlijn is.

Het hotel Kronprinz heeft klasse. Elke kamer beschikt over een luxe badkamer en een kleuren-TV. De prijzen lopen hier

op tot 3000 frank voor een overnachting. Dat zijn zorgen voor de Austauschdienst. Door de snijdende koude troont de gids ons mee naar een Italiaans restaurant. "Serr preiswert," zegt hij zlsmaar. Later zoeken we een café op waar volgens een brochure de ware 'Berliner Stimmung' heerst. Het is een doorsnee-kneipe, met Elvis op de juke-box. Bij navraag vertelt de dienstster dat de 'Stimmung' besteld en betaald moet worden.

DINSDAG

Ontbijt om 8 uur. Als een lading toeristen worden we West-Berlijn rondgereden. De gids licht ons in over de politieke status van de stad en de stadsrenovatie. Na de laatste

wereldoorlog was Berlijn, vooral het oude centrum, vergelijkbaar met een uitgestrekte ruïne. Alleen de arbeiderswijk Kreuzberg was relatief gespaard gebleven. De oude huurkazernes herbergen nu Turken en alternatieven.

Pas enkele jaren geleden kon men de heropbouw van Berlijn als voltooid beschouwen. Toch wordt het stadsbeeld hier en daar nog onderbroken door desolate vlakten. Het lijkt wel alsof men de boel gewoon laat liggen, als om te zeggen: kijk eens wat ze ons hebben aangedaan. Hoogtepunt van de rondleiding is de beklimming van een platform aan de Muur. Men kan er ook postkaartjes kopen.

's Middags volgt een bezoek aan Sender Freies Berlin, de plaatselijke radio- en TV-zender. Manfred K., die 's morgens enkele persoonlijke zaken moest renjlen, knmt niet opdagen. Waarschijnlijk verwaald. De student die ons rondleidt verklaart geduldig waarvoor de kamera's en de studio-dienen. Het gezelschap luistert geduldig. 's Avonds wonen enkele studenten een toneelstuk van Tsjechov in een hedendaagse uitvoering bij. Het is ontroerend voorzover verstaanbaar. 'Aderhand trakteert Manfred K. ons op witte wijn in een Grieks restaurant.

WOENSDAG

We bezoeken de Tageszeitung of TAZ, Berlijns alternatieve krant. Een redakteur verdient hier slechts 1200 mark per maand, dat is een goeie 24000 frank. Door te besparen op de loonkost kan men er hier wel honderd personeelsleden op nahouden. De krant bevat veel achtergrondartikels, naast de doorsnee-aktualiteit. De Duitse zin voor humor is onsterfelijk. Als men Manfred K. een grap vertelt, vraagt hij: "Was ist das ja für ein Logik?" Onder de professoren van de Freie Universität Berlin zijn inside-jokes de grote rage. Tijdens de eindeloze discussies in de lokalen van de fakulteit Publizistik laat vooral assistent Q zich opmerken. Thierry heeft het gezellig gemaakt in zijn kamer. Foto's van la Kinski sieren de spiegel, het scenario van 'Paris, Texas' ligt op tafel. De afspraak was dat we eerst wat

gingen eten en daarna naar Talking Heads zouden gaan kijken. De wodka beslist er anders over. Het gesprek dwaalt over camera's en meisjes en nog ander meisjes.

DONDERDAG

De gids die ons doorheen de Reichstag begeleidt beschrijft tot in het detail de ingenuze intriges van Bismarck. Het gezelschap is vooral geïnteresseerd in de gratis warme maaltijd die om twaalf uur wordt opgediend. Varkensgraad met worteltjes.

's Middags mag Oost-Berlijn de toeristische noden lenigen. Aan Ujnen den Linden werden de oude keizerlijke paleizen en kathedraalen uit de asse heropgebouwd. Op de Karl Marx Allee zijn de oude huurkazernes vervangen door minder pittoreske maar waarschijnlijk comfortabeler buildings. De officiële gids sleurt ons mee naar een herdenkingspark voor de Sovjet-helden en een 'ganz gemütliche kneipe' waar de kapitalisten nog even worden uitgeschud voor ze terugkeren naar het Westen. Daar bezoekt het gezelschap het decadente Kaufhaus des Westens. Voorraad wordt ingeslagen.

's Avonds geraken we toch tot in ciné York, waar 'Stop Making Sense' wordt gedraaid. In de hal wacht een bedelaarster nederig op aalmoezen. De film is prima. In de hotelkamer staan wodka en kaviaar op het menu. Imitaties van assistent Q worden met succes ten tonele gebracht. Koeraad en kamergenoot Kurt Kotsman hangen met hun vriendinnetjes dronken op stoelen en bedden. Een vruchtbare avond.

VRIJDAG

Opnieuw wordt er gebakt onder professoren en studenten, deze keer over een kabelproject in West-Berlijn.

's Middags de laatste etappe van de studiereis: het Axel Springer Verlag. Springer is in Berlijn goed voor 80% van de verkochte kranten. De uitgeverij heeft haar kantoren op amper een meter van de Muur. Binnen somt de pr-man de vijf basisregels van Springer op. Zo steunt hij Israël. Het Joodse volk heeft genoeg geleden, zegt de pr-man. In de gangen van het gebouw vindt men een maquette van Jeruzalem. Aan de klaagmuur kan men nog net een jammerenc slachtoffer van de Bild-Zeitung ontwaren, slechts een stip groot. Hypocrisie wordt hier niet geschuwd.

Aan de bushalte worden we aangeklampt door een dronken Berliner. De meisjes ontvluchten angstvallig zijn toenaderingspogingen. Hij roept dat men het Duitse volk nimmer zal klein krijgen. Dat zal altijd terug ontstaan, Junge.

ZATERDAG

Een vrije dag!

Ik maak een wandeling door het immense Grünewald. Eens een eind het bos ingelopen, bekenet men in geen velden of wegen nog een mens. Zeer verfrissend.

Met de S-Bahn naar Wannsee, waar ik de oversteek van de Haver wil wagen met een veerboot. Alles is dichtgevroren. De Berliner's wandelen en laten hun hond uit op het ijs.

Op naar het centrum van de stad dan maar. Naar vroeger de drukke en levendige Potsdamer Platz lag, wachten nu de landmijnen onder een sneeuwlaag op een onvoorzichtige vluchteling. Waarschijnlijk het hart van Berlijn was heersend na de troosteloze vlaktes, doormidden gesneden door de Muur.

In het café Stresemann, een restant van de jaren twintig, nuttig ik een uitgebreid ontbijt. Twee jongemannen spelen poolbiljart. Uit de boxen vloeien honingzoete country-rock en Steely Dan: Don't Take Me Alive.

Om de hoek is Checkpoint Charlie, en als men de Muur volgt belandt men in Kreuzberg, het mekka van gastarbeiders en punks. Opzij van de Oranienstrasse, in het nauw gedreven tegen de Muur, is de Alfred Döblinplatz. Hier staan nog authentieke vooroorlogse huizen overeind. Het zal wel geen Alexanderplatz zijn, maar het is beter dan niks. Uitgaan in Berlijn is een bijzondere belevenis. De hele Ku-damm is in beweging, de sfeer is geladen. In de discotheek Limientrau worden de consumaties neergekwakt op de toeg door potige barmannen.

ZONDAG

Overslappen en ontbijt gemist.

Het Bauhaus-archief beschikt over een voortreffelijke cafetaria met een bevallige serveuse. De notenoughurt is boven elke kritiek verheven. Thierry ontdekt in de in het rond liggende modetijdschriften enkele dames die zijn goedkeuring kunnen wegdragen. Maar de culturele plicht roept. Het was een valse sierenzang. Vandaag herbergt het museum alleen de tentoonstelling over de Bauhaus-architectuur. Meubelen, foto's en andere kunstwerken zijn uitgeleend. Foto's wijzen uit dat de Bauhaus-stijl in de jaren twintig zonder meer revolutionair was. Nu is hij doordeweeks geworden. Bauhaus was zijn tijd en heel eind vooruit.

Later wordt er koffie genuttigd in café Möhring, de Berlijnse equivalent van de Falstaff. Dames op leeftijd proeven voorzichtig van hun taartjes. Zondagavond begeeft een select gezelschap zich naar het exclusieve restaurant Anselmo. De gerechten zijn uitstekend, de prijzen navenant. De overige gasten zijn ongemaneer maar gefortuneerde klootzakken. Julie is verrukt over haar kalfslapje in citroensaus.

"Mm, wat heerlijk! Vind je niet, Jimmie?"
"Ja."
"Jubel jij dan nooit, Jimmie?"
"Wat bedoel je precies, jubelen?"
"Wel, bijvoorbeeld: göh, wat lekker!"
"Göh, wat lekker!"

Hondsmeo van te weinig slaap leg ik me te rusten. Niet voor lang echter. Kamerad Kotsman valt met zijn vriendinnetjes de kamer binnen. Marina vraagt een gunst.

"Wil je iets voor me doen, Jimmie?"
"Ja, kom er naar bijliggen."
"Neen. Wil je je imitatie van Q, nog een overdoen? Ik wil het fotograferen."
"Maak dat je wegkomt."

De terugreis verloopt zonder incidenten.
Jimmie Brainwash.

Embryo - literair

een literair avontuur in Vlaanderen en Nederland.

Begin oktober '84 groeide bij enkele mensen uit Brussel, Leuven en Turnhout de idee een literaire publicatie te laten verschijnen in het najaar van '85. Deze publicatie staat open voor literatuur in al zijn vormen van wie dan ook (poëzie, proza, scenario's, toneel, essays, gebeden, afismen, raikoe, ...).

En groepje jongeren uit het Turnhoutse brengen het tweemaandelijks strip-tijdschrift 'Embryo' uit. Hierbij hebben ze aanverwante genres en experimenten niet geschuwd. De nadruk ligt vooral op jong (embryonaal) werk. Van hun principes voeren de redacteuren van Embryo-literair er enkele noog in het vaandel : het moet werk zijn van mensen in het embryonaal stadium, het experiment wordt niet geschuwd maar gestimuleerd.

Ons objectief kan samengevat worden in drie kernbegrippen :

- CONFRONTATIE
- COMMUNICATIE
- PEILING

CONFRONTATIE
we hebben vastgesteld dat het bestaande literaire circuit zwaar is. Verzelling en ideologieën overschaduwen nieuwe creatieve producten. Dit 'establishment van de letter' sluit zich hermetisch af voor vernieuwend talent.

De enige tegemoetkomingen ten aanzien van het embryonale werk zijn literaire competitities. Meestal richt men zich tot één genre. Dit werkt verengend. Daarbij literatuur is geen sport. Vaak betreft het dan nog een bewieroking van een traditioneel literatuurbeeld. Soms dwingt men de toezender zelfs de verzamelbundel te kopen als compensatie.

Mensen die deze weg niet wensen te behandelen, komen terecht in een 'jungle'. Bekende tijdschriften wijzen hun bijdragen af omdat die het laagje vernis, dat routine

schenkt, missen. De feed-back -a's die er is- komt in code-vorm.

Wij bieden jonge mensen een kans te publiceren in een uitgave die haar weg zal vinden naar de belangrijke uitgeverij en tijdschriften toe. Embryo-literair zal te verkrijgen zijn bij de dagblad- en boekhandel.

COMMUNICATIE

We stimuleren communicatie tussen schrijvers en geven feed-back (reactie die de groei van de embryo niet afremt) bij inzendingen. Na het verschijnen coördineren we verder contact.

PEILING

Hoe denkt de jonge Nederlandstalige nu echt over literatuur? Zijn er nieuwe tendensen te bespeuren? Vinden we die terug in het aangeboden materiaal of in verdere initiatieven?

Wat verwachten we van een bijdrage ... en de redactie?

De redactie hanteert de criteria : originaliteit, doorwerktheid, leesbaarheid ... We stellen een ondergrens : geen werk dat getuigt van een verregaande zelfbevoorrechtetheit, GEEN WERK DAT HET COMMUNICATIEVE ELEMENT MIST. We stellen ook een bovengrens : geen producten die blijf geven van doorgedreven routine, zo kenmerkend voor de schrijver die al enkele jaartjes meedraait. De redactie bestaat uit drie leden die elkaar gevonden hebben naarmate het initieef vaste vorm aannam. Zowel de dynamisch-experimentele als de eerder traditionele visie zijn hierin vertegenwoordigd. Aangepaste lezer van deze tekst : fotocopieër, hertaal, deel rond ... schrijf ons.

Embryo-literair Koen Brams Fazantendreef 5 2360 Oud-Turnhout	Embryo-strip Merellaan 16 2350 Vosselaar
---	--

Arbeid adelt ?

Op woensdag 20 februari, wanneer De Moelal nummer 10 verspreid wordt, is het kollokwium 'De toekomst van de arbeid' reeds vier dagen eerder geëindigd. Het onderwerp zal echter nog lang in de actualiteit blijven. Vandaag een introductie-gesprek over het nut van kollokwia, over automatisatie, nieuwe technologie, relatie arbeid-werkloosheid, arbeid-vrijetijd, ... met Eric Corijn, mede-organisator van het Instituut voor Marxistische Studies (IMS) op maandag 11 februari, drie dagen voor het kollokwium.

Na het Marx-kongres van november 1983 stapten een aantal personen het Instituut voor Marxistische Studies (IMS) uit de grond met de bedoeling een marxistische visie over de hedendaagse problemen en situaties naar voren te brengen via lezingen, discussies en lessen. Uit de seminarie-activiteiten bleek reeds in 1984 een grote interesse voor de arbeidsproblematiek in onze verzorgingsmaatschappij. Vooral de frappante tegenstelling tussen enerzijds de nieuwe mogelijkheden via automatisatie die de arbeid zou kunnen verlichten, en anderzijds de maatschappelijke crisis met hoge werkloosheidscijfers en daling van de koopkracht, kwam boven drijven. Een breder forum onder de vorm van een kollokwium bleek dan ook aangewezen. Daar overstijgt de discussie de academische wereld. Daar wordt niet de dagelijks opgefokte politieke discussie gevoerd, maar worden wetenschappelijke gegevens met elkaar gekonfronteerd om van daaruit termingerichte vragen te stellen, trends te onderkennen en geldende uitspraken voor de toekomst te kunnen doen. Het is steeds interessant en nuttig een gedachteswisseling te hebben tussen het hoofd van het ACV en de FGVB, volgens Eric Corijn. Het IMS nam bij het ontstaan ook de optie tot onderzoek. Daarvan is nog niets in huis gekomen, wegens het bekende lijfje van te weinig financiële mogelijkheden. Ook buiten het IMS wordt weinig onderzoek geleverd naar de klassieke problemen arbeid-werkloosheid, arbeid-vrijetijd, de veranderende arbeidsverhoudingen. Dat hangt samen met de politieke beleidskeuzes van de overheid. Zo werd bijvoorbeeld een krediet toegewezen

aan de drie uniefs (KUL,RUG,VUB) om verscheidene gegevens rond de derde industriële revolutie te onderzoeken. Voor de KUL en RUG betrof dit de technologische aspecten. De VUB zou de sociale gevolgen van de nieuwe technologie onderzoeken. De liberale-kristelijke bewindsploeg schrapte echter het VUB onderzoekskrediet. Zo wordt enkel de technologische kant van de zaak bekeken. Enkel onderzoek binnen de beperkte mogelijkheden is dus op dit moment realiseerbaar. Zo is er een project gestart over 'de nieuwe armoede : de gevolgen van de dalende koopkracht'. Ernest Mandel moet zich hier behelpen met een BTK-project ! De beleidskeuze i.v.m. wetenschappelijk onderzoek is duidelijk. Het kollokwium en IMS willen een andere kijk geven op een aantal zaken. Ze willen een rekatie geven op de neo-liberale visie die politiek en financieel gesteund wordt door de regering. De waarheid blootleggen achter de statuten zoals BTK, DAC, enz.... achter de inleveringspolitiek.... Eric Corijn is een voorstander van een radikale arbeidsduurverkortung mits loonbehoud. Alternatieve voorstellen (kleinschalige werkdreiding, werklozen betalen volgens wat ze uitvoeren,...) dienen alleen maar het kapitalistisch systeem omdat ze gebruikt worden als goedkope arbeidskrachten. Zo komt men terecht in het straatje van het vrijwilligerswerk. Het sociale aspect in de arbeidsproblematiek wordt van overheidszijde genegeerd terwijl het een zeer belangrijk element is. Met het kollokwium is de discussie begonnen, maar de wereld nog niet veranderd.

GS

Jaap Kruihof zonder meer

Vlaanderen is een land arm aan denkers. Als er dan al gedacht wordt gebeurt dit meestal in stilte. Kruihof doet hieraan niet mee, hij komt met zijn denkwerk naar buiten.

De bundeling van artikelen die Kruihof op de markt bracht onder de benaming 'Vrijheid en vervreemding - Kritische opstellen over etiek en sociale wetenschappen' (252p., EPO) omvat bijdragen die dateren van 1960 tot 1982. Die tussenruimte doet zich voelen. De latere Kruihof nuanceert meer, is minder scherp in zijn standpunten, maar heeft gelukkig wel zijn morele bewogenheid en zijn sociaal engagement behouden. Het artikel 'Vrijheid' uit 1981 maakt dit duidelijk: de vrijheid situeert zich op verschillende niveaus in de sociale feitelijkheid en is niet eenduidig te omschrijven in het mikro- of makrosociale vlak. Met andere woorden : 'Toen we jong waren was alles veel duidelijker, er was wit en zwart, nu is alles veel ingewikkelder met al die tinten grijs'. Aan het over 56 bladzijden uitgesmeerde en uit 1965 daterende stuk 'De plaats van de moraalwetenschap in de universiteit van morgen' heeft de VUB-lezer heel wat. Het valt op dat er na 20 jaar niet veel veranderd is. Bij de 4 maatschappelijke functies van de universiteit overheerst duidelijk de pedagogische. Hoewel onvoldoende uitgebouwd. Het wetenschappelijk onderzoek, de beleidsfunctie (voorlichten, kritiseren, adviseren en planifiëren) en de ideologisch konfronterende taken van de universiteit blijven de drie zwakke broertjes/kleine zusjes. Op vlak van relaties tussen professoren en andere universiteitsgebruikers legt Kruihof het zout op de wonde. 'De meeste ex-cathedracursussen zouden beter afgeschaft worden. Het is voor de student vaak tijdwilres een professor uit een cursus, die hij zelf bezit en kan lezen en leren, te horen voorlezen. Deze colleges moeten vervangen worden door lessen met gesprekken, vragen en antwoorden, oefeningen, discussies. (p.176)

Ik hoor de meeste studenten al huilen ! De proffen zijn open als solidair met de studenten die vinden dat ze al genoeg werk hebben. Ze bedoelen echter : 'ik heb al genoeg werk, laat ze maar mijn krus kopen, ik lees eruit voor en iedereen is tevreden, ook mijn uitgever.'

Volgens Kruihof ken de universiteit haar 4 functies alleen vervullen op een bevredigende wijze als ze eveneens 4 structurele kenmerken bezit.

Ze moet een eenheid vormen, in ruime mate autonoom zijn, dynamisch en auto-korrrektief en - nu komt de klap op de vuurpijl - zij moet kwa ordening democratisch zijn (en niet wat daar nu voor doorgaat N/D/R). Sinds 1965 is er veel veranderd!?

Kruihof's 'magnum opus', de sociaal-filosofische trilogie 'Arbeid en Lust' (deel 1, 272p. reeds verschenen) behandelt wat misloopt in de verhouding tussen, jawel, arbeid en lust. Het maatschappelijk bestel zoals dit nu heden ten dage functioneert is niet alleen in veel opzichten onrechtvaardig en weinig efficiënt, er is nog meer: het bedreigt de gehele mensheid in haar voortbestaan. Verregaande structurele veranderingen zijn daarom noodzakelijk volgens Kruihof. Ook de diverse veranderingsstrategieën van de linkerzijde(s) worden aan een kritische blik onderworpen. Kruihof kan zeker niet verweten worden zijn kritische reflexie uitsluitend naar één bepaalde politieke stroming te richten. In het voorwoord tot dit werk zet Kruihof zijn ideologische uitgangspunten uiteen. Hij is gekant tegen het 'bekrompen humanisme dat de mens verheft tot de maat van alle dingen. Hieruit ontstond een onverantwoorde natuurmanipulatie, een ekologiscne destructiezuucht waarvan de ramppalige gevolgen sinds decennia werkzaam zijn. Tegenover de Verlichting en Marx moet het beginsel verdedigd worden dat niet de mens maar de totaliteit de maat van alle dingen is.' Kruihof verwierpt 'de Verlichtingsideologie, het natieve vooruitgangsgelooft, het klassieke humanisme, de diviniserung van de mens, de individualistische antropologie met een verkeerde visie op de rationaliteit'. Het is hoog tijd voor een nieuwe antropologische en ekologiscne moraal. Hier begint ook het konflikt dat Kruihof had (heeft?) met sommige tendenzen van de georganiseerde vrijzinnigheid. Vorig jaar werd hem in diverse polemische geschriften verweten anti-humanist te zijn, doorgaans door mensen die slechts enkele flarden uit Kruihof's teksten ontkleiden.

In zekere zin is Kruihof wél een provokateur. Op 22 januari hield hij een lezing in de Beursschouwburg over religioositeit en antropocentrisme (zie Knack-magazine van 23 januari). Hieruit wordt door de slechte verstaander vlug begrepen : 'er is een nieuwe religioositeit nodig om de wereld te redden'. Het is dan ook geen overbodige luxe dat Kruihof wat meer uitleg geeft. 'Ik ben echter geen voorstander van het irrationalisme dat in zoveel moderne godsdienstige sekten de kop opsteekt en evenmin is mijn bedoeling reklame te maken voor gevestigde godsdiensten, die geen passend antwoord vonden op de grote uitdagingen van deze tijd. De mensheid heeft een religioositeit nodig (ik zou hier schrijven 'moraal' W.V.) die niet tegen de wetenschap gericht is, zonder achterhaalde mens- en wereldbeelden.'

Maar eigenlijk kan u dit alles zelf lezen in de boeken en artikelen van Kruihof.

WV

Unief (v)erseel

Sinds DM 5 lazen jullie niets meer over de gebeurtenissen bij de grote broers of zusters, de KUL en de RUG. Kerstavankante en koude winterdagen hebben de studentbevolking in slaap gewiegd. Leuven, Gent, en Brussel lagen een tijdlang onder een sneeuwlaag en partiële examens. Een duidelijke voorjaarsstemming. Flitsende gebeurtenissen, zoals een betoging, moeten hier niet verwacht worden, dus.

Maar wel doorslaggevend beslissingen, die traditioneel in stille periodes worden door gedrukt. Begrotingen worden bv. goedgekeurd tijdens examenperiodes. Zo werd het voorstel van studentenbeheerder Bostoen onder zware druk goedgekeurd door de Sociale Raad van de Gentse unief, tijdens de voorjaars-slaap van velen. Het voorstel, dat we reeds in DM 5 probeerden uit te leggen; komt in 't kort hierop neer. Een Gents Studenten Corps (GKS), bestaande uit een hutepost van politieke, kulturele en fakultaire studentenorganisaties, wordt opgericht. Dat Corps zal voortaan het stemgedrag van de studenten in de Raad van Beheer bepalen. Ook de subsidieregeling wordt grondig veranderd door de regeling Bostoen. Voortaan vonden de studentenorganisaties vooral bekeken op het aantal leden. Erkenning en subsidies hangen daarvan af. Het is klaar als pompwater dat deze regeling de kwantitatief rijke kringen bevoordeelt.

De manier waarop de goedkeuring geforceerd werd, kan bedenkelijk genoemd worden. Om te studentenorganisaties onder druk te zetten, blokkeerde de Gentse Sociale Raad alle jelden in januari. Men werd verplicht het voorstel Bostoen goed te keuren of zelf met een ander voorstel op de proppen te komen. Deze benarde situatie ontlokt (schamper, het Gents studentenblad, de schamper opmerking : "Redenering van Koen: 'Geen poen, dus geen Bostoen (nodig)' Wij zeggen nu : "Geen Bostoen, dus geen poen". Een kleine maar veelbetekenende zinswending", aldus Schamper.

Er waren een tweetal tegenvoorstellen. 't Zal Wel Gaan, de vrijzinnige studentenvereniging aan de RUG, probeerde met een zwaar mathematisch berekeningsprocedure. VVS stuurde een meer doordacht voorstel met een algemene vergadering, een vast bureau, en verdeelsleutels de wereld in. Maar blijkbaar hadden beide voorstellen niet genoeg steun. Het resultaat is de goedkeuring van het Bostoen-voorstel.

Stilletjesaan gaat de studentenaandacht naar de vredesbetoging van 17 maart. Ondanks de moeilijke doorstroming van actie-materiaal lijkt de mobilisatie op gang te

komen. Op de VUB zouden de vredesdagen de aanzet moeten vormen voor een enthousiaste deelname. Zal een 'vredige' week een apatische massa wakker knuden ? Zijn we verzadigd ? Is onze strot volgepropt met 'vrede' ? Afwachten ... en actie graag!!

Veto, het Leuvens studentenblad, haalt in hun nummer van 7 februari een halve stunt uit door Umberto Eco te interviewen op de treinreis Namen-Brussel. In het kader van de erektoratoren, die de KUL nogal kwistig ronddeelt, was Eco even in ons land. Ook de bevrijdingsteoloog Jon Sobrino en wetenschapper Pierre-Gilles de Gennes werden geëerd. De gelegenheid te baat genomen ging Veto ook met hen praten. Interessante lektuur !!

GS

Standpunt VO

Groot was onze verontwaardiging toen we merkten dat het ASLK-filiaal op de campus door middel van affiches aanspoort tot het beleggen in Kruggeranden. Hierop steunt men het apartheidssysteem in Zuid-Afrika. De wereld achter het woord 'apartheid', het internationaal het meest verbreide woord van Nederlandse oorsprong, is nog maar weinig bekend. De macht is in handen van de blanke minderheid, die niet bereid is deze te delen met de zwarte meerderheid. Het verzet onder de bevolking is ravig, vooral sinds de opstand in Soweto. Nelson Mandela, de tot levenslang veroordeelde leider van de bevrijdingsstrijd en onlags weer in het nieuws i.v.m. zijn weeraring vrijgelaten te worden op voorwaarde die het zwarte volk verraden) zet in een brief die uit de gevangenis van Robbeneiland werd gesmokkeld: 'Om met echte gezicht: van de apartheid te zien, moeten we de slinger oplichten van constitutionele hervormingen er bedrieglijke formuleringen en woordspelingen'. Inderdaad. Watten zó's die op de thuislanden, de passies en de drekbaarheid zijn voor ons onaanvaardbaar. De verkoop van de apartheidsspanningen is strijdig met de officiële boycot en zeker met de stellingname van de 'VUB-overheid' arnee' wat studentenkringen. Daarom eisen wij de onmiddellijke stopzetting van de verkoop. Indien hieraan geen gevolg wordt gegeven zal studiekeuring Vrij Onderzoek naar rekening bij dit filiaal annuleren en zullen verdere akties volgen.

Vrij Onderzoek.

Agenda

Agenda

woensdag 20 feb. :

- Film : 'Apocalypse now', PPK; 20u.
- Ontgroeningscantus + TD PK.

donderdag 21 feb. :

- Film : 'Excalibur', Antverpia, 20u.
- Aktiekomitee tegen het pausbezoek VUB organiseert ism. VO een antipaapse TD + een ludiek onttopingsgebeuren, 23u.

maandag 25 feb. :

- Gokavond, kaarttoernooi, gezelschapspelen (broodjes en soep), Hilo, 20-24u., 24u. gratis vat Hilo, BSG-zaal.
- Hypnose-avond, Limburgia, 20u voorprogramma Djus + Makker studentenfanfare.

dinsdag 26 feb. :

- Film 'Tootsie', Antverpia, 20u.
- Squash toernooi, Keps, nieuwe sporthal, 14u.

woensdag 27 feb. :

- Finale squash toernooi, Keps 14u.
- Toneel 'Madame Bovary' door Theater Poëzien (Gent), BSG, 100/150 fr. om 20u. in QC
- TD Dienst Cultuur + SCSC Agogiek-Danspas-Fuif. 22u.

donderdag 28 feb. :

- Halfweg TD, PK, 22u.

maandag 4 maart :

- Film 'Les Morfalous', Limburgia, 20u., QCB

dinsdag 5 maart :

- Film 'Close Encounters of the Third Kind', VSKM, 20u.

Het Flikkerlicht

Binnenkort te zien in de betere bioscopen van deze hoofdstad: "A Passage to India". De kleurrijke evocatie op celluloid van het gelijknamige boek, geschreven door ene Edward Morgan (E.M.) Forster. Het is een exotisch verhaal over het koloniale India. Als de film even goed is en/of evenveel succes kent als de roman, dan zitten registreur & co op rozen. Want de roman was (en is nog steeds) geslaagd én succesvol. Forster is een begrip, ook buiten de wandelingen van de sectie Germaanse filologie. De man werd geboren te Londen, in 1879; naast het reeds genoemde "A Passage to India" heeft hij nog een paar andere parels aan de Britse literaire kroon toegevoegd, zo o.m. "Howards End", "The Longest Journey", "A Room with a View" en "Where Angels Fear to Tread"; in 1970 verliezen de Engelsen dan ook een stukje nationale trots. Enkele maanden na Forsters dood verschijnt een laatste postuum werk: "Maurice" (1). Geschreven in 1913-'14 en zolang in een la van zijn bureau bewaard. Niet omdat de novelle minderwaardig zou zijn, verre van, maar gewoon omdat de auteur dacht dat mensen deze dingen maar beter na zijn dood konden lezen. Omdat hij vreesde de nobele Britten te zullen schokken. Het publiek dat hem op handen droeg te zullen teleurstellen. Omdat de tijd niet rijp was voor dit prachtige verhaal, omdat té veel mensen met weerzin zouden hebben gereageerd op iets heel moeis: een eenvoudig verhaal over liefde. Over de tederheid die kan bestaan tussen twee jonge mannen. Forster, zelf homoseksueel, was nachtsnachts overtuigd van "zijn" gelijk: "Maurice" asserts dat homosexual love can be ennobling and that any perversity in the man lies in the society which persecutes those who love in this way", aldus de achterflap van de Penguin-uitgave. Het waarom van Forsters terughoudendheid blijft dan ook een groot vraagteken, temeer daar deze man zijn hele leven lang de hoop van een "roze lente" (in stilte) gekoesterd heeft. Zijn dood op de vooravond van de schuchtere bevrijding in de jaren zeventig heeft iets van tragische ironie.

Nu, in 1985, koop ik eerder toevallig een exemplaar van Forsters novelle in een Bruseelse kultuursupermarkt. Ik breng de rest

van de dag door met dromen bij dit rooskleurige verhaal dat wat doet denken aan "Brideshead Revisted" of "Another Country". Nog dezelfde avond hoor ik in het uitstekende NOS-programma "Homos" (2) over het wel en wee van Miet Modaal in de eighties. Ik keer bruusk terug naar de realiteit wanneer de omroeper-van-dienst in Hilversum me vertelt dat ik mijn platen van Donna Summer maar beter met het grove hujsvuil kan meegeven. Dat mens heeft er namelijk niet beter op gevonden dan samen met nog wat andere religieus geschiften een Clubje op te richten ter Bestrijding van de Vreselijke Ziekte AIDS. Nobel doel, zal u zeggen. Zeer zeker, ware het niet dat Domme Donna AIDS als synoniem van homoseksualiteit opvat. En dat ze bijgevolg haar Clubje met volgende lijfspreuk bedacht heeft: "God created Adam and Eve, not Adam and Steve!"; dezelfde gedachtegang schijnt ook gevolgd te worden door de Westduitse en Zweedse autoriteiten (waarvan men normaliter toch wat meer "brains" zou mogen verwachten): zij spelen namelijk met de idee om AIDS-patiënten juridisch te straffen indien ze nog verder seksuele omgang hebben. U weze dus gewaarschuld: verkouden?! Onthouden!! (Of de bon op!!).

Maandag 4/2 is voor de correctionele rechtbank van Brussel het proces tegen ULB-prof Michel Vincineau begonnen. Want wat in Antwerpen en de rest van de vrije (...) wereld mag, is verboden te Brussel: een privé-club uitbaten waar volwassen mensen in alle ongedwongenheid zichzelf kunnen zijn. We wachten vol nieuwsgierigheid op de uitspraak.

Een ding staat vast: waar de klok zeker niet zal teruggedraaid worden, dat is in de BSG-zaal en wel op woensdag 6/3. Dan is er daar immers een heuse Flikkerlicht-party. Drink, leute en muziek. Dat beloven wij u met de hand op het Flikkerhart.

WDO./Het Flikkerlicht.

Postbus 23
1050 Elsene 2.

Memo:

- (1) Forster, E.M., "Maurice". Penguin Books Harmondsworth, 1983 (222 blz., 178 Fr.)
- (2) Homos, iedere vrijdagavond van 19u40 tot 20u10 op Hilversum 5 (1008 kHz).
- Ook Antenne Rose verzorgt (Franstalige) homoprogramma's:
- één donderdag op de twee, iets voor 23 u.: Radio 21 (RTBF), 93.2 MHz (Brabant)
- elke dinsdag van 20 tot 23 u.: Radio z'Airs Libres, 105.5 MHz (Brussel)

Vredesweek

(van 26 februari tot 6 maart)

Ook dit jaar organiseert de VUB een activiteitenreeks rond de problemen van oorlog en vrede. Dit in een internationaal kader van akties die op verschillende universiteiten, in verschillende landen plaats hebben omstreeks dezelfde periode.

Velen zullen zich het -historisch- debat herinneren tussen rector Steenhaut en rector De Somer van de KUL over de rol van de universiteiten op het gebied van het vredesengagement.

Ook dit jaar is er een debat gepland, ditmaal wordt het een confrontatie tussen uiteenlopende opinies over wat vredesengagement in 1985 betekent. Naast een polemoloog, prof. dr. J. Niezing en een militair kolonel Hollants van Loucke, zullen pro-rector prof. dr. B. De Schutter en ere-rector prof. dr. A. Gerlo aan het debat deelnemen. Moderator is de voorzitter van de Raad van Beheer, de heer H. Corijn.

Naast dit gesprek dat als slot van de vredesweek zal plaatshebben op 6-3 in de aula QA om 15.00h, zijn er op de campus tal van activiteiten gepland. Deze gaan van een ludieke "Vredescocktail" in het kafeteria over films, video's tot gesprekken en debatten over de vredesproblematiek.

Dinsdag 26 februari

Om 11u30 in het kafeteria -Vredescocktail
-Tombola
-Infostand VAKA-VUB, Vrij Onderzoek en Centrum voor Polemologie

Woensdag 27 februari

Tentoonstelling over 'Nukleaire Oorlog' in de bibliotheek HSW
Videofilm 'Threads' van 12 uur tot 14 uur in lokaal 2B117
Film over Hiroshima en Nagasaki in het KK om 12.30, 13.30, 19.00 en 23.00 uur
Debat over 'De toekomstige strategie van de vredesbeweging' om 20 u in lokaal 3B217
Panelleden: De heer Vanherentals (onafhankelijk radicaal)

De heer Paul Janssens (VAKA)
De heer Patrick Stouthuysen (Centrum voor Polemologie VUB en IOT)
Infostands van vredesbewegingen in het kafeteria

Donderdag 28 februari

Tentoonstelling over 'Nukleaire Oorlog' in de bibliotheek HSW
Videofilm 'Threads' van 12 tot 14 uur in 2B117
Infostands van vredesbewegingen in het kafeteria
Film: 'The Boat People' in Aula QB om 20 uur
Film over Hiroshima en Nagasaki in het KK om 12.30, 13.30, 19.00 en 23.00 uur

Vrijdag 1 maart

Voorstelling van de toneelgroep 'De Splinter' met Gustaaf De Meersman om 12 uur in het KK

Maandag 4 maart

Infostands van vredesbewegingen in het kafeteria

Dinsdag 5 maart

Videofilm over 'F-16' van 13 tot 14 uur in 2B117
Voordracht over 'The Armsrace and the Third World' door de heer Patrick Stouthuysen van 17.30 tot 20.00 uur in M429
Infostands van vredesbewegingen in het kafeteria

Woensdag 6 maart

Uitreiking van de Prijs voor Vredesonderzoek om 11 uur in lokaal M429
Debat om 15 uur in Aula QA over 'Vredesengagement: 1985' en over 'Rakettenplaatsing en NAVO'
Panelleden: Prof. Dr. B. De Schutter (pro-rector)
Prof. Dr. A. Gerlo (ere-rector)
Prof. Dr. J. Niezing (Centrum voor Polemologie VUB)
Kol. Hollants van Loucke (KMS)
Moderator: De Heer H. Corijn (Voorzitter van de Raad van Beheer van de V.U.B.)

BRUSSEL

De geliefden.

Wat kan ik schrijven over Jozef Van Berg?

Wat kan ik schrijven over Jozef Van Berg? Steeds te weinig, want de schoon van zijn werk is overduidelijk en inwendig "Wie Moeke en de Dwaas". "De dans van bultenaar" of "Troef of de verdronken ser" zag, hoeft niet meer overtuigd te worden. In december heb ik hem maar even gevraagd waar de nieuwe productie over gaat: "Mijn stukken gaan steeds over mensen op zoek zijn naar iets. Wanneer ze het zochte vinden, zijn ze ook vaak het c van hun leven kwijt. Maar wat is het merklijk zofets in woorden uit te drukken, kan bv. wel zeggen 'ik hou van je' n het is jouw idee over mij dat die woor kracht geeft. Eigenlijk moet je mijn t atenwerk zien, deze keer met wat min poeren, maar je komt er na 15 jaar gelijk nooit meer los van." Gewoonlijk er ook een kinderproductie, maar die er deze keer jammer genoeg niet. Over aspect van zijn werk zei hij: "Kinde zijn een veel dankbaarder publiek, ze r geven spontaan, komen tot leven in een t ater. Hun applaus is meer te waardeer want elke keer krijg je van hen sleg een heel kleine kans om hen te overtuig Wanneer dat lukt, heb je steeds een aanvl ing van je eigen werk." Maar deze keer i geen kindervoorstelling. Wel 3 optred in de Beursschouwburg op 28 feb., 1 en za. 2 maart om 20u30. (02/513.82.1

Pirandello

Na vier jaar onregelmatig KVS-bezoek (moet mijn prestige hoghouden) is het geze schap erin geslaagd mij te ontroeren. Mc ik mijn visie betreffende dit vergrijst theater herzien? Wanneer ze in strami van "Briekoningenvan" en "Ieder zij waarheid" verdergaan, wil ik dat eigenli best. Want met Pirandello hebben ze ec in de roos geschoten: een zeer sterke b zetting (oa. Ivonne Lex, Marc Bober, R Andries, Ann Petersen...). e zelfs Werth Vander Sarren heeft mij er van overtuig te kunnen acteren, hoewel ik hem na zi decadent optreden als Paradisvogel na de laagste regionen mijner appreciatie h verhuisd), een functioneel decor en e zeer goede tekst. Maar dat is wel het mi ste wat je aan een Nobelprijswinnaar k verwacht. Het gaat om een kleine bouw geïststade in Noord-Italië. De lokal burgerij brengt haar dagen door met roe delen en speculeren. Wanneer een Zuiders familie in het stadje toekomt, hebben i heel wat te bespreken, want de man blijk met zijn schoonmoeder op te trekken. Moe hij niet bij zijn vrouw zijn? Waar i die trouwens? Opgesloten op de hoogst verdieping van een flatgebouw? Of is z dood? Je krijgt 5 waarden even plauzzi bel en aanvaardbaar, met evenveel rech op erkenning. Het decor zoals reeds gezeg speelt al op die meerdudelijkheid in het wandmeubel lijkt wel een samenvogin te zijn van meerdere kasten, spiegels beeldhouwwerken enz. De oplossing va een raadsel moet je van mij niet verachte van het stuk ook niet. Of toch wel? To eind februari in KVS-Brussel.

En dat danst maar...

Nog steeds is de Franse Dans aan de orde op di. 19 feb. om 20u30 is de Compagni Kilina (Cremona in de Beurs. Een produkt die het aksent legt op de schoonheid va het lichaam. Het lijkt een opeenvolgen van abstracte motieven, maar dit is zee intens dansteater. Op 20 feb. om 20u30 doe J'esquisse de Beurs aan. Uit de Beurskran valt te noteren: "Erotiek en adolescentie medeliden en onverschilligheid tegen berde gebracht, maar niet op een melodrama tische manier. Ze tasten hun fysieke moge lijkheden af en gaan zelfs enig masochisme niet uit de weg."

Goede films in de stad

Istanbul, Reuben-Reuben, The Killing Field: Amadeus, Cotton Club, The little drummer girl, Maria's Lovers, The Draughtman's Contract, Paris Texas, Tarzan, the lord of the apes.

CODB

In de etherchaos van deze hoofdstad valt er rond de 107.1 een nederlandsstal zentertje op te merken. Het stationnetje blinkt uit vanwege het weinige gezever enb de vele muziek die op zijn minst toch origineel te noemen is. Gezonde jonge knapen en meiden waarvan vele VUB-studenten zijn, verzorgen met hart en ziel dag en nacht de programma's van dit station. Een van deze mensen liet ons weten dat de deuren nog altijd open staan voor al die wil meewerken om dit medium kwalitatief hoogstaand te houden. De medewerking kan gaan van sekretaresse tot dj en alles wat er tussent in valt. Het station beschikt over een eigen platenkollectie. Ieder die interesse heeft hoeft zich maar te begeven naar volgend adres : FM-BX, Louizalaan 203, bus 8, 1050 Brussel.

Of kan bellen naar 02/640 89 89.
Robert P.

